

Nguyễn Nhật Ánh

**KÍNH VẠN HOA 54
CÀ PHÊ ÁO TÍM**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 54: Cà Phê Áo Tím

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 84 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Nếu mở cuộc bầu chọn xem học sinh nào ở lớp 10A9 trường Đức Trí mê môn công nghệ nhất, đứa xếp hàng đầu chắc chắn phải là nhỏ Quỳnh Như.

Quỳnh Như có thể không giỏi toán bằng Quý ròm hay giỏi văn như nhỏ Hạnh, nhưng riêng về môn công nghệ, Quý ròm và nhỏ Hạnh buộc phải đồng ý rằng con nhỏ này là một “hiện tượng”.

Quỳnh Như tính tình hiền lành, bao năm nay nó ngồi giữa Lan Kiều và Duy Dương vẫn không hề gây ra một xích mích nhỏ. Nó lại là đứa không có thói quen bộc lộ tình cảm ra ngoài, nhìn mặt nó khó mà biết nó đang vui hay đang buồn. Nhưng đó là nói lúc thầy Khuê dạy môn công nghệ chưa bước chân vô lớp kia. Cứ tới tiết công nghệ là mặt nó hơn hớn như trẻ được quà. Má nó ửng lên, mắt nó long lanh, đặc biệt là thầy Khuê hỏi bất cứ câu gì nó cũng đáp ro ro.

Đó cũng có thể kể là một điều lạ, vì công nghệ là môn học mà hầu hết học trò chẳng thấy hứng thú gì. Đầu năm nghe thầy Khuê giới thiệu về môn học, tụi học trò đã thấy buồn ngủ “Công nghệ là môn khoa học ứng dụng, nghiên cứu việc vận dụng những quy luật tự nhiên và các nguyên lý khoa học nhằm đáp ứng các nhu cầu vật chất và tinh thần của con người”. Đã thế, chương trình công nghệ lớp mười lại nghiên cứu những chuyện mà tụi học trò cho là xa vời như “ứng dụng của công nghệ sinh học, hóa học, kinh tế học trong các lĩnh vực sản xuất nông nghiệp, lâm nghiệp, ngư nghiệp, bảo quản và chế biến sản phẩm sau thu hoạch và trong tạo lập doanh nghiệp”.

Hôm đầu năm, trong khi thầy Khuê đứng trên bảng hăng hái quảng cáo môn công nghệ của thầy thì ở dưới lớp đám học trò ì xèo như cái chợ.

- Ba mươi tuổi tao mới lập công ty, học làm gì sớm thế! - Thăng Tần eo éo nói.

Nhỏ Hiền Hòa lập tức phụ họa:

- Ờ, học bây giờ, mai mới quên sạch trơn.

Thằng Dưỡng đập tay lên ngực:

- Lớn lên tao chẳng thèm lập doanh nghiệp, cũng chẳng khai thác nông, lâm, ngư nghiệp làm gì cho mệt. Tao chỉ thích làm ca sĩ thôi!

Giọng ca “khủng bố” của thằng Dưỡng xưa nay đã là một “thương hiệu”. Nghe nó trình bày nguyện vọng, mặt thằng Tần xanh lè:

- Mày định “ám sát” nền âm nhạc nước nhà hả Dưỡng?

Không chỉ mấy đứa tổ 1, bọn học trò tổ 2 cũng chê môn công nghệ toi bời. Thằng Oánh vốn hiền như cục đất cũng nhún vai, giọng bai bãi:

- Mình chẳng thấy môn này có tí gì hấp dẫn.

Hải quần hùa theo ngay:

- Tao nói trước. Mai một cứ tới giờ thầy Khuê là tao ngủ. Tụi mày nhớ quạt cho tao ngủ nha!

Lan Kiều là tổ trưởng tổ 2, nghe Hải quần nói năng ngang phè như vậy lẽ ra phải phê bình mới phải, đằng này nó bụm miệng cười khúc khích khiến Quỳnh Như tức điên.

Tần, Hiền Hòa, Dưỡng ngồi trước mặt, nhỏ Lan Kiều ngồi bên trái, Hải quần và thằng Oánh ngồi ngay sau lưng, Quỳnh Như có cảm tưởng mình lọt thỏm giữa vòng vây của những lời nhạo báng mà thực tâm nó chẳng muốn nghe chút nào.

Tự nhiên nó thấy tội nghiệp thầy Khuê quá. Thầy nho nhã thư sinh, giọng nói dịu dàng, đôi kính trắng trên sống mũi khiến thầy nom thông thái và lịch lãm. Một giáo viên như thế chọn dạy môn công nghệ hẳn môn học này phải có chỗ khác thường. Thế mà tụi bạn chưa học thầy lấy một buổi đã bày đặt chê ổng chê eo.

Tự nhiên Quỳnh Như thấy bất bình giùm cho thầy.

Cho nên khi Hải quần lại cất giọng léo nhéo sau lưng:

- Có ai cho tao cả đồng vàng bảo tao học thuộc một bài công nghệ, chắc tao cũng vái cả nón.

Quỳnh Như không kèm nổi, quay phắt lại:

- Đó là do bạn học dốt thôi!

Phản ứng bất ngờ của Quỳnh Như khiến tụi bạn ngo ngác nhìn nhau. Hải quần giận tím mặt:

- Bạn nói gì thế hả?

Quỳnh Như chưa hết bực:

- Nói gì bạn biết rồi đó.

- Bạn nói gì nói lại lần nữa coi! - Hải quần gầm gừ, người chồm tới trước, quai hàm bạnh ra, trông bộ tịch thì có vẻ nó sắp sửa nuốt sống đối phương.

Nhưng Quỳnh Như chẳng coi vẻ đe dọa của thằng này ra củ khoai tây gì. Nó cong môi “xì” một tiếng:

- Tôi không rảnh. Nói một lần đủ rồi!

Hải quần ầm ức lắm. Nhưng nó không làm gì được. Quỳnh Như là con gái, đường đường một “hảo hán” trong băng “tứ quạ” thì không thể đánh nhau với con gái. Quỳnh Như lại không thèm nhắc lại hai từ “học dốt”, nó chẳng có cơ để gây sự.

Trong ba mươi sáu cách, Hải quần chọn cách tốt nhất là ngồi xuống. Ngồi xuống nhưng không ngồi im. Ngồi im thì tức lắm. Nhục nữa. Cho nên nó bắt chước Quỳnh Như cong môi “xì” một tiếng vào lưng đối phương (tại lúc này Quỳnh Như đã quay lên rồi mà):

- Không biết ai học dốt à.

Hải quần nói trống không nên Quỳnh Như chả buồn nhúc nhích. Con nhà Hải quần càng tức, lại làm bầm:

- Được rồi! Sắp tới tôi cố chống mắt lên coi bạn trả bài môn công nghệ ra làm sao!

Giọng Hải quần rõ là giọng thách thức. Từ hôm đó, nó chỉ mong chóng đến ngày con nhỏ Quỳnh Như bị thầy Khuê kêu lên trả bài. Nó đợi dịp trả thù. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Nó không cần tới mười

năm, chỉ cần tối đa một tháng thôi. Hằng tháng học trò phải trả bài hoặc làm bài để thầy cô ghi vô sổ điểm. Con nhỏ Quỳnh Như dùng lòng thoát. Nó làm bài bị điểm kém hoặc lên bảng trả bài mà ấp a ấp úng là chết với Hải quân.

Hải quân chờ và chờ.

Có công mài sắt có ngày nên kim, khoảnh khắc tươi đẹp nhất trong đời Hải quân rốt cuộc cũng đã tới: Quỳnh Như bị thầy Khuê kêu lên bảng.

Trước khi Quỳnh Như bị gọi tên, khối đứa trong lớp đã bị môn công nghệ “làm khổ” rồi. Chẳng đứa nào được điểm 10. Siêu học sinh như Quý ròm cũng chỉ được điểm 8. Còn hầu hết đều điểm 5, điểm 6. Học hành làng nhàng cỡ con nhỏ Quỳnh Như chắc điểm 3, điểm 4 là cùng! Hải quân sung sướng nghĩ bụng.

Như muốn làm cho Hải quân sung sướng hơn nữa, thầy Khuê kêu Quỳnh Như vẽ biểu đồ về cơ cấu tổng sản phẩm quốc gia trong các ngũ niên gần đây. Thầy Khuê “ác” thật! Hải quân reo thầm trong đầu. Gì chứ môn công nghệ, chỉ trả lời bằng miệng thôi tại học trò đã muốn khóc thét, đằng này thầy bắt vẽ biểu đồ, chi chít toàn số liệu, có tài thánh mới lòng nhớ nổi!

Nhưng Hải quân chỉ reo thầm một chút thôi. Rồi đột nhiên nó thấy mình không sung sướng nữa. Tự dưng nó đâm lo cho Quỳnh Như. Hải quân ngạc nhiên về mình quá. Ấm ức suốt mấy ngày, đến khi sắp trả được thù, nó bỗng đâm ra tồi tệ “kẻ thù”. Hình dung cảnh Quỳnh Như đứng thộn mặt trước bảng đen, tay chân lóng ngóng, lòng nó bất chợt chùng xuống. Ờ, con trai học dốt không sao, con gái mà học dốt thì đáng thương thật! Hải quân nhìn lên chỗ Quỳnh Như đứng bằng ánh mắt lo lắng, hết chép miệng lại thở dài, không biết mình đang đột ngột “từ bi Phật Tổ”.

Nhưng Hải quân đã bé cái nhăm. Chỉ cần ba mươi giây, nó đã kịp nhận ra nó quá lo xa cho “kẻ thù” của nó. Và không chỉ Hải quân, cả lớp đều trợn mắt lên khi Quỳnh Như ung dung bước tới trước bảng đen, tay cầm viên phấn vẽ nháo một cái đã xong ba hình tròn, động tác hết sức tự tin và dứt khoát.

Xong, nó nhanh nhẹn chia mỗi hình tròn thành 3 ô rồi thản nhiên điền vào các con số mà không đứa nào biết làm sao nó nhớ nổi: 28,7% -

27,25% - 44,1% - 36,7% - 24,5%...

Trước những cái miệng há hốc của tụi bạn, Quỳnh Như tiếp tục dùng phấn màu tô vào các ô. Công nghiệp và xây dựng thì tô màu vàng, Dịch vụ tô màu xanh, Nông - lâm - ngư nghiệp tô màu đỏ.

- Thưa thầy, xong rồi ạ.

Quỳnh Như quay lại nhìn thầy Khuê, lễ phép nói, hai tay đập khẽ vào nhau để làm bay đi bụi phấn, không biết nó có cố tình làm điệu hay không mà động tác của nó trông thật duyên dáng.

Thầy Khuê, cũng giống như lũ học trò đang ngồi nghệt mặt bên dưới, hoàn toàn không chờ đợi những biểu đồ hoàn hảo đến thế nơi cô học trò nhỏ. Từ nãy đến giờ, thầy sung sướng theo dõi những hình vẽ của Quỳnh Như với vẻ ngạc nhiên không giấu giếm. Đến mức khi Quỳnh Như vẽ xong rồi thầy vẫn chưa thoát khỏi những cảm xúc lâng lâng trong đầu.

Thầy ngẩn ngơ mất một lúc rồi gục gặc đầu và nhìn Quỳnh Như bằng ánh mắt long lanh sau tròng kính, cất giọng xúc động:

- Giỏi lắm em! Thầy không ngờ em học bài kỹ lưỡng đến thế!

Thầy Khuê xúc động cũng dễ hiểu thôi. Trước khi Quỳnh Như lên bảng, đám học trò của thầy trả bài cứ ngắc nga ngắc ngư như xe lết ổ gà làm thầy buồn quá.

Đang lúc thất vọng, sự xuất hiện của Quỳnh Như chẳng khác gì mặt trời đột ngột mọc lên giữa mùa đông khiến thầy thấy lòng mình ấm áp hẳn.

Thầy nhìn cô học trò cưng, vui vẻ hỏi:

- Nhìn vào biểu đồ trên bảng, em có nhận xét gì về đóng góp của ngành nông, lâm, ngư nghiệp trong cơ cấu tổng sản phẩm cả nước không?

- Thưa thầy, mặc dù đứng sau các ngành dịch vụ, công nghiệp và xây dựng, nhưng với tỉ lệ trên 20%, ngành nông, lâm, ngư nghiệp đã có đóng góp không nhỏ vào cơ cấu tổng sản phẩm của cả nước ạ.

- Em có nhận xét gì nữa không?

- Thưa thầy, trong mười lăm năm qua, tỉ lệ đóng góp vào cơ cấu tổng

sản phẩm cả nước của ngành nông, lâm, ngư nghiệp giảm 7% trong khi tỉ lệ đóng góp của ngành công nghiệp và xây dựng tăng khoảng 12%, điều đó cho thấy nền kinh tế nước ta đang trên đà công nghiệp hóa ạ.

- Giỏi lắm, em! - Một lần nữa, giọng thầy Khuê lại rung rung, nếu không đang đứng ở giữa lớp chắc thầy rút khăn tay ra chấm lên mắt rồi.

Thầy nhìn Quỳnh Như, giọng âu yếm:

- Em về chỗ đi! Thầy cho em mười điểm.

Khỏi phải nói ai cũng biết nhỏ Quỳnh Như hân hoan như thế nào trước ánh mắt tán phục của tụi bạn. Nó càng bay bổng hơn nữa khi trên đường về chỗ ngồi, nó nghe rõ giọng nói phấn khích của thầy Khuê sang sảng sau lưng:

- Tôi tiếc là thang điểm của ngành giáo dục cao nhất là 10, nếu không tôi sẽ cho em điểm cao hơn nữa!

Khi nói như vậy thầy Khuê tin rằng nếu thầy cho nhỏ Quỳnh Như 15 điểm hay 20 điểm cũng không có gì quá đáng, vì nó trả bài xuất sắc là một chuyện, còn chuyện khác quan trọng hơn: Nhờ sự tỏa sáng của Quỳnh Như, thầy mới có dịp quay xuống cả lớp, lướt mắt qua từng dãy bàn, hồ hởi nói:

- Các em thấy chưa! Công nghệ không phải là môn khó học. Điều quan trọng là các em phải đặt tâm trí vào nó. Các em phải xem môn công nghệ như một công cụ hữu ích để khám phá về đất nước, về cuộc sống chung quanh...

Thầy lại nhìn về phía Quỳnh Như lúc này đã ngồi vào chỗ, mặt chưa hết ửng lên vì sung sướng:

- Thầy nghĩ Quỳnh Như xứng đáng là một tấm gương cho các em noi theo...

Sau khi nhiệt liệt biểu dương “người tốt việc tốt”, thầy cất cao giọng:

- Các em lật tập ra. Hôm nay chúng ta học bài “Khảo nghiệm giống cây trồng”...

CHƯƠNG 2

Hải quần phục Quỳnh Như sát đất.

Tối giờ ra chơi, nó mon men lại gần con nhỏ này, nịnh nọt:

- Bạn “siêu” thật đó!

- Siêu gì đâu! - Quỳnh Như bẽn lẽn, ngạc nhiên thấy Hải quần dường như quên bằng chuyện hôm trước nó bảo thằng này “học dốt”.

Nhưng Hải quần đâu có quên. Nó cười hề hề:

- Siêu quá đi chứ! Bạn chê tôi học dốt là đúng. Cỡ như tôi có tụng bài đến rã họng cũng không thể nhớ nổi các con số thống kê trong biểu đồ.

Thái độ thật thà của Hải quần làm Quỳnh Như cảm động. Nó vội vàng thanh minh:

- Hôm đó mình nói đùa thôi.

- Đùa gì mà đùa! - Hải quần ngoác miệng cười, làm như “học dốt” là một vinh dự cao quý lắm - Tôi nói thiệt đó. Trong lớp mình, họa may chỉ có bạn với nhỏ Hạnh là học giỏi môn công nghệ thôi.

Quỳnh Như phồng mũi khi được so sánh với “nhà thông thái” Hạnh. Nó nhìn Hải quần, chớp chớp mắt:

- Mình nghĩ bạn thừa sức học giỏi môn này. Vấn đề là bạn đừng coi nó là một môn học bắt buộc...

- Nhưng nó thực sự là một môn học bắt buộc kia mà. - Hải quần gãi đầu, nó nhìn cô bạn gái trước mặt bằng ánh mắt bối rối như đang đối diện với một người thích đùa.

Vẻ nhăn nhó của Hải quần khiến Quỳnh Như lúng túng mất mấy giây. Ờ nhỉ, công nghệ là một môn học mà mình bảo đừng coi là môn học thì đúng là khó hiểu!

- Như thế này này! - Quỳnh Như tắc lưỡi giải thích, nó cố nói thật chậm để hy vọng nhờ vậy một điều khó hiểu cũng có thể trở thành dễ hiểu - Ý mình muốn nói là khi học môn này, bạn đừng nghĩ là mình học để trả bài...

Hải quần lại cắt ngang:

- Ủa, nếu không phải trả bài thì tôi đâu có ề cổ ra học làm chi!

Làm như không nghe thấy Hải quần, Quỳnh Như tiếp tục “thuyết trình”:

- Bạn phải tưởng tượng mình là một... nhà nghiên cứu. Nếu bạn nghĩ bạn đang nghiên cứu một công trình cấp quốc gia, bạn sẽ cảm thấy hứng thú...

- Nhà nghiên cứu á? - Hải quần trố mắt.

- Ờ, nhà nghiên cứu. - Quỳnh Như gật đầu, rồi cảm thấy chưa thuyết phục lắm nó lật đật nói thêm - Nhà nghiên cứu cũng giống như nhà bác học vậy đó. Bạn tưởng tượng bạn là Archimède, Newton hay Pavlov...

Quỳnh Như vừa ca ngợi “nhà nghiên cứu” lên mây vừa thăm dò Hải quần qua khóe mắt, mừng rơn khi thấy mặt thằng này rạng ra.

- Ờ, hay đấy! - Hải quần gục gặc đầu - Tôi sẽ là nhà bác học.

- Mình sẽ học chung với bạn.

Đột nhiên Quỳnh Như nói.

Nó không hiểu tại sao nó bạo dạn như vậy. Có lẽ nó sợ Hải quần chỉ hào hứng lúc trò chuyện với nó thôi, về tới nhà là thằng này lại lập tức liệng cuốn công nghệ vô xó tủ.

- Bạn học chung với mình? - Hải quần sững sốt hỏi lại, trông nó dựng cả mắt lẫn tai có thể tin nó hoàn toàn không chờ đợi một đề nghị bất ngờ như thế.

- Ờ. - Quỳnh Như mỉm cười.

Kể từ giây phút lịch sử đó, Quỳnh Như và Hải quần trở thành một cặp, tất nhiên không phải “một cặp” kiểu như thằng Tân và Minh Trung hay

Quới Lương và Thạch Anh. Đây là một cặp đến với nhau vì mục đích hết sức cao cả là quảng bá cho môn công nghệ và tập tễnh dìu nhau trên con đường... nghiên cứu khoa học. Những cặp như vậy, hồi cấp một, cấp hai đây rầy và vẫn được biết dưới tên gọi vô cùng mỹ miều là “đôi bạn cùng tiến”.

Cùng tiến tại đâu? Thoạt đầu Hải quán định “cùng tiến” tại nhà mình. Nó quảng cáo bằng giọng du dương:

- Bạn tới nhà tôi học chung đi! Nhà tôi rộng rãi, mát mẻ lắm!

Lại còn thêm chiêu “khuyến mãi”:

- Tủ lạnh nhà tôi lúc nào cũng có xi-rô và trái cây. Mẹ tôi chất cả tủ, tụi mình muốn lấy ra ăn uống lúc nào cũng được.

Chưa gì mà Hải quán đã nhanh nhẩu gọi gộp hai đứa là “tụi mình”. Còn nữa: không biết có ý đồ gì không mà nó sốt sắng đem chuyện ăn uống ra dụ dỗ nhỏ Quỳnh Như. Hải quán còn nhỏ, chắc chưa biết câu “danh ngôn” của người lớn: “Con đường ngắn nhất đi tới trái tim một phụ nữ là con đường đi ngang qua... dạ dày”. Nhưng bằng trực giác của một đứa con trai mười lăm tuổi, nó đã biết đánh đúng vào “nhược điểm” của bọn con gái.

Nhưng Quỳnh Như cương quyết không để mình bị cái tủ lạnh nhà Hải quán mê hoặc. Chẳng phải nó có bản lĩnh gì, chỉ vì hoàn cảnh của nó không cho phép:

- Không được đâu! Mình phải ở nhà để trông em. Bạn qua nhà mình học đi!

Em của Quỳnh Như tức là Quỳnh Dao, con bé lém lỉnh từng làm “gia sư” Quý ròm khổ lên khổ xuống. Và nếu tác giả truyện này đoán không lầm, Hải quán rất có thể là nạn nhân tiếp theo của nó.

Thế là từ bữa đó, tuần ba buổi Hải quán lộc cộc đạp xe tới nhà Quỳnh Như để cùng con nhỏ này “nghiên cứu” về... nông, lâm, ngư nghiệp.

Xưa nay, bọn học trò vẫn ôm tập đi học thêm hoặc lập tổ, nhóm để “nghiên cứu” về các môn quan trọng như văn, Anh văn, toán, vật lý, hóa học... chứ chưa từng có trường hợp nào một “đôi bạn cùng tiến” được lập ra chỉ vì môn công nghệ.

Chưa kể, môn này mỗi tuần chỉ có một tiết trên lớp, đại khái không phải là môn học chính yếu, thế nên Quỳnh Như và Hải quán sẵn sàng dành ra ba buổi mỗi tuần để học thêm ở nhà thì đúng là kỳ tích, nếu biết được có khi thầy Khuê sẽ rung rung đề nghị Bộ Công nghệ phát bằng khen cho hai đứa nó không chừng.

Công bằng mà nói, “nghiên cứu” nghiêm chỉnh như Quỳnh Như và Hải quán thì việc tụi nó tiêu tốn thì giờ cho môn công nghệ cũng có chỗ hiểu được. Học hành lớt phớt như tụi bạn trên lớp thì môn học này chẳng choán chỗ bao nhiêu trong tâm trí, nhưng với Quỳnh Như và Hải quán thì khác.

Khi học bài “Xác định sức sống của hạt”, hai đứa phải đi lòng vòng ba, bốn ngôi chợ mới mua được 100 hạt giống đậu đỏ vừa ý. Riêng chuyện đó đã mất bég hai buổi. Rồi thêm một buổi nữa đi lùg mua dao cắt hạt, giấy thấm, kẹp, hộp petri và thuốc thử.

Đến bài “Xác định độ chua của đất”, tụi nó lại lang thang đi kiểm các mẫu đất khô, đi mua dung dịch KC1 1N và nước cất, toát mồ hôi chạy vạy khắp nơi để mượn cho bằng được máy đo pH và cân kỹ thuật để về làm thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm nhà trường dĩ nhiên có đầy đủ thiết bị nhưng hai đứa nó lại không muốn chui vô đó để chen chúc giành giệt với tụi bạn. Đã là “nhà nghiên cứu” thì phải có phòng thí nghiệm riêng. May mà cuối cùng Hải quán nhớ ra thằng em con dì của nó đang học lớp chuyên hóa, “đồ nghề” không thiếu thứ gì.

Từ ngày hai “nhà nghiên cứu” tụ lại với nhau, say sưa ngâm phoi pha chế, phòng học của chị em Quỳnh Như ngổ giống hệt phòng thí nghiệm của nhà nông học lùg danh Jethro Tull.

Hải quán thực ra không thích được ví von với nhà nông học. Trong ý nghĩ của nó, nhà nông học cũng từa tựa... nhà nông, nghe không oai. Nó thích được so sánh với nhà nghiên cứu hơn. Nhà nghiên cứu tức là nhà bác học, nghe sang trọng hẳn.

Quỳnh Như thấy Hải quán chê bai nhà nông học Jethro Tull, liền hừ giọng:

- Bạn biết Jethro Tull là ai không?

- Là ai?

- Là người cách tân các phương pháp canh tác bằng cách phát minh các dụng cụ sản xuất, trong đó nổi bật nhất là máy gieo hạt do ông sáng chế vào năm 1701. Từ khi máy gieo hạt ra đời, năng suất tăng gấp mười lần. Ghê không?

Hải quần không bảo “ghê” hay không, chỉ nói:

- Giỏi quá há.

Thấy Hải quần khen không có vẻ hào hứng lắm, Quỳnh Như chớp mắt tiếp:

- Nhà nông học thực ra cũng là... nhà bác học đấy, toàn những bậc tài giỏi. Sau này mình sẽ học tới công nghệ sinh học, sẽ tạo ra những loại ngũ cốc năng suất cao, những gia súc cho nhiều thịt và sữa, sẽ tạo ra những trái dưa hấu không có hạt...

Hải quần là chúa thích dưa hấu. Nghe tới chỗ này, mắt nó sáng trưng:

- Tạo ra dưa hấu không có hạt á?

- Ờ, không có hạt. - Quỳnh Như gật đầu - Không chỉ dưa hấu mà cả măng cầu, mít, thanh long...

Quỳnh Như say sưa quảng cáo, quên bém trái thanh long mà không có những hạt li ti chạm vào đầu lưỡi thì cắn vào miệng trông chẳng ra làm sao, chẳng còn gì là thú vị nữa.

Nhưng con nhà Hải quần đang mê tí tẹo dưa hấu, không phát hiện ra sơ suất của nhỏ bạn.

- Tuyệt thật! - Nó nhấp nhồm trên ghế - Thế mai mốt tụi mình cũng sẽ tạo ra được nhiều loại giống mới phải không, Quỳnh Như?

- Chứ gì nữa! - Quỳnh Như mau mắn đáp, giọng điệu của nó cứ như thể đó là chuyện đương nhiên.

Hải quần sững quá. Nó nhìn lên trần nhà, bắt đầu mơ mộng:

- Mình sẽ tạo ra thứ gì há? À, phải rồi, tôi sẽ tạo ra một giống gà mái đẻ trứng hằng ngày, mỗi ngày đẻ khoảng 50 trứng.

- Hay quá! - Quỳnh Như khuyến khích - Và ngày nào mình cũng ăn bánh mì ổp-la.

- Tôi sẽ tạo một giống nho ra trái bốn mùa, trái nào trái nấy to bằng... trái cà chua.

Hải quần tiếp tục thả trí tưởng tượng bay xa.

Và Quỳnh Như lại xuýt xoa:

- Nho ăn không hết mình sẽ đem phơi khô và làm mứt.

Hải quần lim dim mắt:

- Rồi tôi sẽ nghiên cứu...

Lần này Quỳnh Như không cho Hải quần đi hết cuộc phiêu lưu của mình. Nó sốt ruột cắt ngang:

- Thôi, nghiên cứu gì gì đó để mai mốt tính tiếp. Bây giờ bạn cùng mình “nghiên cứu” mấy mẫu đất khô này đã! Ngày mai phải nộp kết quả thực hành cho thầy Khuê rồi.

Hải quần mở mắt ra:

- Ờ há.

Và nó lật đật lấy muỗng múc vài muỗng đất khô đã nghiền nhỏ đựng trong chiếc hộp nhựa trước mặt đổ lên bàn cân.

Sau khi cân đúng 20 gam mỗi mẫu, nó thận trọng đổ đất vào hai chiếc bình nhỏ bên cạnh.

Trong khi đó, Quỳnh Như dùng ống đong, cẩn thận đong dung dịch KC1 1N đổ vào bình bên trái rồi đong nước cất đổ vào bình bên phải.

Trông hai đứa đang loay hoay “nghiên cứu” các trị số pH của đất thật khó tin đó là con nhỏ Quỳnh Như học hành làng nhàng và thằng Hải quần quanh năm quậy phá.

Cứ theo đà này, không khéo cả hai thành nhà bác học tới nơi chứ chẳng đùa!

CHƯƠNG 3

Chuyện Hải quẩn và nhỏ Quỳnh Như sắp trở thành nhà bác học trong nay mai là tác giả nói phóng lên cho vui. Nào ngờ hôm sau chính miệng thầy Khuê xác nhận điều đó.

Sau khi xem xét các mẫu thí nghiệm của học trò và hỏi han cẩn thận về quy trình thực hiện, chủ yếu là hỏi Quỳnh Như và Hải quẩn vì những đứa khác do chính thầy hướng dẫn tụi nó thực hành trong phòng thí nghiệm nhà trường hôm trước, và khi biết chắc hai đứa này tự mình tiến hành thí nghiệm chứ không chép kết quả của bạn bè, thầy Khuê không ngớt tấm tắc khen ngợi. Hôm đó thầy chỉ phát ra có bốn điểm 10. Bốn đứa được nhận vinh dự đó là Quý ròm, nhỏ Hạnh, Hải quẩn và Quỳnh Như.

Quý ròm và nhỏ Hạnh là “siêu học sinh” từ hồi còn học cấp hai ở trường Tự Do (một đứa là “thần đồng”, một đứa là “bộ từ điển biết đi”), thầy Khuê dạy chừng vài buổi đã điều tra ra “lý lịch” của hai đứa này nên thầy chẳng lấy làm lạ về sức học của hai đứa nó. Thầy chỉ ngạc nhiên về Quỳnh Như và bây giờ là Hải quẩn.

Thầy đứng trước bảng đen, tay giơ lên cao như đang diễn thuyết, rồi hắng giọng:

- Điểm 10 của hai em Quý và Hạnh là đương nhiên, thầy không cần bình luận. Nhưng thái độ học tập nghiêm túc của Quỳnh Như và sự tiến bộ của em Hải trong vài tuần trở lại đây khiến thầy ngạc nhiên vô cùng.

Thầy bỏ tay xuống (có lẽ do mỏi) trong khi vẫn tiếp tục:

- Em Quỳnh Như và em Hải không chỉ tự mình làm thí nghiệm tại nhà, không chỉ học thuộc những gì được ghi chép trong sách giáo khoa mà còn tự giác đọc thêm sách báo tài liệu về môn công nghệ. Vừa rồi thầy rất ngạc nhiên khi nghe em Hải nhắc tới Jethro Tull, kỹ sư và là nhà nông học lỗi lạc người Anh...

Giọng thầy càng lúc càng hùng hồn, lúc này thầy lại giơ tay lên (chắc hết

mọi):

- Thầy sung sướng tin rằng nếu vẫn say mê môn công nghệ với nhiệt tâm như thế, hai em có nhiều khả năng trở thành những nhà bác học trong tương lai...

Xúc động trước thái độ học tập của học trò trước môn học khô khan của mình, thầy Khuê không kiềm được sự phấn khích. Thầy nói có hơi quá, dùng từ “nhà khoa học” thì nghe chừng mực hơn là “nhà bác học”, nhưng vẻ mặt của thầy, cử chỉ của thầy và ngữ điệu của thầy biến lớp học thành khung cảnh trang nghiêm như trong một buổi lễ tôn vinh nhân tài đất nước, cho nên nếu thầy có cao hứng phóng đại lên nhiều lần nữa thì cả lớp vẫn thấy thuận tai, thậm chí còn khoái trá nữa.

Cho nên thầy vừa chấm dứt bài diễn văn đầy tính tiên tri của mình, đưa nào đưa nấy thi nhau vỗ tay rào rào.

- Hay quá thầy! - Thăng Đỗ Lễ bô bô - Mai mốt hai nhà bác học Quỳnh Như và Hải quân sau khi đoạt giải Nobel có thể nói “Trước đây tôi từng học ở trường Đức Trí” được chứ hả thầy?

Thầy Khuê mỉm cười, vui vẻ:

- Dĩ nhiên là hai bạn đó nói thế rồi.

Thăng Lâm vọt miệng:

- Bạn Hải quân nói thêm “Hồi đi học tôi phục nhất là bạn Lâm” có được không, thầy?

Lâm pha trò làm tụi bạn cười bò. Lớp học thoáng mắt ồn như cái chợ.

Nhưng hôm nay thầy Khuê đang vui. Thầy nheo nheo mắt ngắm các gương mặt nghịch ngợm của lũ học trò, bất giác nhớ lại tuổi thơ của mình, lòng chợt băng khuâng quá đỗi.

Tiết công nghệ hôm đó diễn ra ngọt ngào như ướp mật, mặc dù bài “Biện pháp cải tạo và sử dụng đất bạc màu, đất xói mòn mạnh trơ sỏi đá” khô không khốc.

Quỳnh Như chắc chắn là đứa hạnh phúc nhất ngày hôm đó. Nhìn vẻ rạng rỡ của thầy Khuê, nghe những lời khen hào phóng của thầy, nó cảm thấy mình đã không uổng công trong những ngày qua.

Thực ra, cũng khó mà nói đứa hạnh phúc nhất là Quỳnh Như hay Hải quán. Hải quán hạnh phúc vì từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay, chưa bao giờ nó được thầy cô biểu dương trước lớp theo cái cách thầy Khuê đã làm sáng nay. Cái cảm giác đó đối với nó lạ lẫm quá. Nó nghe mặt mày nóng ran nên đáng lẽ nghênh nghênh quay tới quay lui để khoe thành tích, nó lại cúi đầu xuống cuốn tập để giấu gương mặt mà nó biết là đang rất giống một quả cà chua chín.

Trong khi gặm đầu như thế, Hải quán thầm biết ơn con nhỏ Quỳnh Như quá sức. Như vậy là Quỳnh Như nói đúng. Quỳnh Như không lừa nó. Hôm trước Quỳnh Như bảo nhà nông học tức là nhà bác học. Hôm nay thầy Khuê cũng nói tương tự, thậm chí thầy còn đi xa hơn khi quả quyết nó rất có tiềm năng trở thành một nhà bác học thứ thiệt. Ôi, mình mà thành nhà bác học chắc ba mẹ mình xui mất!

Nhưng trong khi chờ đợi tương lai huy hoàng đó xảy ra, trước mắt Hải quán phải lo đối phó với những lời trêu ghẹo của tụi bạn trong lớp.

Trước tiên là thằng Quới Lương cùng băng “tứ quậy” với nó xưa nay.

Giờ ra chơi, Quới Lương bá vai nó, cười hề hề:

- Dạo này mày ăn thứ gì vậy hả, Hải quán?

- Thì tao cũng ăn như bình thường thôi. Buổi sáng ăn bánh mì, buổi trưa...

- Tao không hỏi chuyện đó. - Quới Lương cắt ngang - Tao muốn biết ngoài những món ăn hằng ngày, mày có ăn trúng thứ gì đặc biệt không kìa!

- Tao có ăn thứ gì đâu. - Hải quán ngập ngừng đáp, giọng cảnh giác.

- Thế sao đột nhiên mày giỏi môn công nghệ quá vậy?

Hải quán khịt khịt mũi:

- Ờ, không hiểu sao năm nay tự nhiên tao thích môn này.

Quới Lương liếc xéo bạn:

- Ờ đòi làm gì có chuyện tự nhiên hờ mày!

- Tự nhiên thiệt mà.

- Tự nhiên cái khỉ mốc! - Quói Lương buông tay khỏi vai bạn và nhìn lom lom vô mặt thằng này - Chứ không phải mày thích con nhỏ Quỳnh Như nên mày thích luôn môn công nghệ hả?

Hải quần thót bụng lại:

- Làm gì có!

- Chối đi! - Quói Lương bấu môi, trông bộ tịch giống như nó vừa bắt gặp Hải quần tặng cho Quỳnh Như cả chục bó hoa hồng.

Hải quần cười khở:

- Thiệt mà. Tao đâu có chối.

- Thế sao nhiều đứa trong lớp bảo đạo này tụi nó nhìn thấy mày với nhỏ Quỳnh Như cặp kè nhau như hình với bóng ngoài phố?

- Đứa nào nói? - Hải quần giật bắn trước thông tin của Quói Lương, mặt nó lập tức đỏ phừng phừng - Tao mà biết đứa nào bịa chuyện, tao đập nó cho coi!

Đang đằng đằng sát khí, sức nhớ tới một chuyện, Hải quần chợt xụi lơ:

- À, tao nhớ rồi. Có, có.

Quói Lương cười he he:

- Thấy chưa!

- Thấy gì mà thấy! - Hải quần “xì” một tiếng - Chắc tụi nó nhìn thấy tao và Quỳnh Như đi mua các vật liệu về làm thí nghiệm.

Quói Lương nheo mắt:

- Thế ra lúc này hai đứa mày học chung với nhau à?

- Chỉ học chung thôi! - Hải quần nói như phân bua.

Quói Lương tính trêu bạn thêm vài câu nhưng lần này nó chưa kịp mở miệng đã vội vàng bỏ đi như chạy. Tại Hải quần sau khi bị Quói Lương quần cho tối tăm mặt mũi, chợt nhớ ra “điểm yếu” của đối phương, liền

toét miệng hỏi:

- Ủa, còn chuyện mày với con nhỏ Thạch Anh tới đâu rồi?

o o o

Với thằng Lâm, Hải quán cũng giờ “chiêu” đó.

Lâm xán lại, mới hó hé:

- Chà, dạo này mày ngon quá há, Hải quán?

- Ngon gì đâu! Cũng giống như mày với Thủy Tiên thôi!

Quả nhiên, bị Hải quán chơi “đòn phủ đầu”, mặt thằng Lâm méo xeo. Những câu chọc ghẹo nó chuẩn bị sẵn trong đầu bay biến đâu mất.

Đòn của Hải quán quả là lợi hại, nghĩa là bên cạnh cái lợi có cả cái hại. Lợi là những đứa “có tật giật mình” không dám chọc ngoáy nó. Còn cái hại là nó nói kiểu đó khác nào nó thừa nhận với thằng Lâm rằng nó thích Quỳnh Như.

Nhưng Hải quán chẳng bận khoản chuyện đó lắm. Vì thực ra nó cũng mơ hồ nhận ra hình như nó có cảm tình với Quỳnh Như thật. Trong những buổi học chung với nhau, nó thấy nhỏ bạn nó thật dịu dàng, dễ mến. Nó không biết các “siêu học sinh” như Quý ròm hay nhỏ Hạnh học hành thế nào, còn trong mắt nó Quỳnh Như đúng là một học sinh gương mẫu đáng để nó noi theo. Nó chưa thấy đứa nào chỉ học một bài học trên lớp thôi mà về nhà tìm đọc đủ thứ sách báo tài liệu có liên quan rồi chui vô internet lùng sục tra cứu đến mò con mắt. Ngay cả chuyện Quỳnh Như thích làm thí nghiệm tại nhà hơn là chui vô phòng thí nghiệm nhà trường cũng cho thấy “tính độc lập” của một “nhà bác học” tương lai rồi.

Hải quán càng cảm mến Quỳnh Như hơn nữa khi nhờ con nhỏ này nó đã có thể hiên ngang khoe với ba mẹ điểm 10 đầu tiên trong cuộc đời học trò dài dằng dặc của nó. Nó thấy rõ mí mắt ba mẹ nó ửng lên vì sung sướng nhưng do đóng vai phụ huynh của một đứa lười biếng quá lâu năm, ba mẹ nó vẫn bán tín bán nghi:

- Thiệt không đó, con?

- Dạ thiệt mà.

Đến khi nó chìa ra bài thực hành công nghệ với điểm 10 đỏ chói bên cạnh thì ba mẹ nó mới tin. Ba nó che miệng háng giọng thiết to để không tỏ ra quá cảm động trước “kỳ tích” của đứa con:

- Giỏi lắm, con trai!

Mẹ nó cụ thể hơn, bà nhìn nó âu yếm:

- Tối nay con thích ăn món gì hờ con?

Vì những lẽ đó mà con nhà Hải quán cảm thấy tất cả những gì gắn với Quỳnh Như đều trở nên đáng yêu: dao, kẹp, giấy thấm, kể cả những hạt giống và những mẫu đất khô. Thậm chí ngay cả em gái của Quỳnh Như, con nhỏ Quỳnh Dao tinh nghịch lém lỉnh, cũng là một phần không thể thiếu trong những giấc mơ êm đềm của Hải quán.

Mà ai chứ con quý con này thì lắm trò.

Năm ngoái, có một thời nó “thọ giáo” Quý ròm.

Năm nay, lên lớp năm, nó có thể tự mình đứng nhất lớp mà không cần gia sư kèm cặp.

Ba nó lái tàu, mẹ nó suốt ngày ở xưởng dệt. Ngoài thời gian ôm tập đến lớp, ở nhà chỉ có hai chị em quanh quẩn với nhau. Cho nên từ hôm Hải quán lò dò đến học chung với chị nó, con nhỏ Quỳnh Dao mừng lắm.

Nó cứ bám tò tò theo thằng này hỏi chuyện khiến Quỳnh Như phải gắt:

- Em đi chỗ khác chơi để anh Hải làm thí nghiệm.

Quỳnh Dao “đi chỗ khác” một lúc, đợi khi chị nó chạy xe ra ngoài mua thứ gì đó, nó lại mon men lại gần Hải quán:

- Anh Hải nè.

- Gì hờ em?

- Anh học giỏi không vậy?

Trong hàng trăm câu hỏi trên cõi đời, con nhỏ Quỳnh Dao không hỏi câu nào khác, lại hỏi đúng câu Hải quán sợ nhất. Với một đứa học hành lẹt đẹt như Hải quán, hỏi câu đó chẳng khác gì chọc dao vô be sườn nó.

Nếu đưa nào trong lớp hỏi nó câu đó, Hải quần tin chắc đưa đó đang chửi cha mình. Chắc chắn nó sẽ đỏ bừng mặt và lập tức xắn tay áo quyết ăn thua đủ. Nhưng với Quỳnh Dao, Hải quần biết đó là câu hỏi vô tâm.

Quỳnh Dao vô tâm chứ Hải quần đâu có vô tâm. Nó hóp bụng lại, ấp úng đáp, mồ hôi túa ra sau gáy:

- Anh hỏi? Ờ, ờ... anh học không giỏi lắm...

Rồi sợ con nhóc này nghĩ mình học dốt (mặc dù chẳng có gì oan), Hải quần lại lật đật bổ sung:

- Nhưng cũng... không dở...

Con nhỏ Quỳnh Dao làm như không để ý đến sự lúng túng của Hải quần. Nó tuyên bố tỉnh bơ, giọng rất độ lượng, y như nó là giáo viên chủ nhiệm đang đánh giá trình độ của học trò:

- Không dở là được rồi!

Hải quần thở phào, cảm giác mình vừa được quan tòa tha bổng. Nhưng đến khi Quỳnh Dao hỏi tiếp câu thứ hai thì nó mới biết đó là câu “kết án”:

- Em hỏi anh cái này nha?

- Ờ.

Hải quần “ờ” mà bụng nom nóp.

- Anh biết Nguyễn Trường Tộ không?

- Nguyễn Trường Tộ hả? - Hải quần rùng mình - Anh không biết!

Nó lăm lét nhìn con nhỏ:

- Nguyễn Trường Tộ là ai vậy em?

Quỳnh Dao như không nghe thấy Hải quần. Nó trả lời câu hỏi của thằng này bằng một câu hỏi khác:

- Thế anh biết Võ Duy Dương không?

- Không!

- Còn Nguyễn Hữu Huân?

- Không luôn! - Hải quần đưa tay ra sau gáy chùi mồ hôi - Anh đâu có quen với mấy người này!

Quỳnh Dao tròn xoe mắt:

- Anh nói thiệt đó hả?

Cách nhìn như nhìn một sinh vật lạ đến từ sao Hỏa của con nhỏ này làm Hải quần tự ái quá xá. Nó sầm mặt:

- Thiệt chứ sao không thiệt!

Rồi nó vung tay:

- Thế em có biết Quang sút không?

- Không.

- Thế Tần ghê, em có biết không?

- Không. - Quỳnh Dao tò mò - Mấy người đó là ai vậy anh?

Hải quần toét miệng:

- Thấy chưa! Anh không biết Nguyễn Trường Tộ, Võ Duy Dương, Nguyễn Hữu Huân, em cũng đâu có biết Tần ghê với Quang sút! Mấy người đó hả? Đó là mấy đứa bạn cùng lớp với anh.

Nó sung sướng kết luận, không để ý con nhỏ Quỳnh Dao đang nhìn nó bằng cặp mắt lé xệ:

- Bạn người nào người nấy biết thôi chứ! Làm sao biết hết được!

CHƯƠNG 4

Hải quần bị cái “vỗ” đó đau quá sức là đau.

Dĩ nhiên con nhỏ Quỳnh Dao không vạch trần cái tội dốt của Hải quần ngay lúc đó. Nó cũng giấu biệt cả Quỳnh Như. Có lẽ nó sợ thằng này xấu hổ không tới học chung với chị nó nữa.

Chỉ do tình cờ mà Hải quần biết được.

Hôm đó không biết thằng Lâm và Thủy Tiên cãi nhau chuyện gì mà giờ ra chơi, con nhà Lâm không buồn chạy nhảy như mọi hôm mà lết lại chỗ ghế đá ở góc sân ngồi một đống.

Hải quần chạy lại, chưa kịp rủ rê đã ngạc nhiên thấy mặt thằng này chằm chằm:

- Có chuyện gì thế hở, Lâm?

Như chỉ đợi có người hỏi để mình xỏ ấm ức, thằng Lâm gầm lên:

- Tao chán nó lắm rồi.

Hải quần đoán ra ngay:

- Thủy Tiên hở?

- Nó chứ ai.

- Tụi mày lại giận nhau chuyện gì à?

- Lúc nào nó cũng phịa chuyện làm tao tức muốn chết. Lần trước nó phịa với tao là nó học trường Nguyễn Hữu Huân, lần này nó bảo...

Lâm nói thao thao một tràng dài nhưng Hải quần không nghe thấy đoạn sau. Ba từ “Nguyễn Hữu Huân” đập vô màng nhĩ nó làm nó choáng váng, tai ù đi.

- Trường Nguyễn... Nguyễn Hữu Huân ở... ở đâu... hở mày? - Hải quần lắp bắp hỏi, mắt dại đi từng phút một.

Lâm thô lỗ mắt nhìn bạn:

- Trường Nguyễn Hữu Huân ở Thủ Đức. Mà hỏi trường này chi vậy?

Hải quần không nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Lâm, tiếp tục thốt lên thành tiếng những lo lắng trong đầu:

- Thế ông này là nhân vật lịch sử à?

- Chắc vậy. Nếu không thế ai đặt tên đường làm gì!

- Thế ông sống ở thời nào mà biết không?

- Chuyện này thì tao không nhớ. Mà đi hỏi nhỏ Hạnh ấy. - Lâm nhăn nhó đáp, trong một thoáng thái độ khác lạ của Hải quần làm nó quên hẳn sự bức dọc của mình đối với nhỏ Thủy Tiên.

Lâm ngoạ đầu chằm chọc:

- Sau khi chinh phục môn công nghệ của thầy Khuê, mà muốn chinh phục tiếp môn sử của thầy Huân à?

Lâm trêu, nhưng không biết Hải quần có nghe thấy câu hỏi của mình không. Vì ngay khi nghe nó bảo “mà đi hỏi nhỏ Hạnh ấy”, con nhà Hải quần đã vội vàng quay người đi tuốt.

o o o

Chưa bao giờ Hải quần thấy sống lưng mình lạnh đến thế. “Nhà thông thái” Hạnh càng nói người nó càng giống như gậy gậy sốt:

- Nguyễn Hữu Huân là một chí sĩ, quê ở Định Tường, nay là Tiền Giang. Năm 1852, ông đỗ thủ khoa kỳ thi hương, nên còn gọi là Thủ Khoa Huân. Lúc giặc Pháp xâm chiếm miền Nam, ông đứng vào hàng ngũ kháng chiến cùng với Âu Dương Lân và Võ Duy Dương...

Thủ Khoa Huân thì Hải quần biết. Con đường có tên Thủ Khoa Huân nằm ở quận 1, sau lưng chợ Bến Thành. Nhà dì nó ở đường này, nó đã từng đến đó nhiều lần. À, tuần trước nó vừa mò đến mượn cái cân kỹ thuật và máy đo PH của thằng em họ chứ đâu. Nó chỉ không biết Thủ Khoa Huân và Nguyễn Hữu Huân là một người thôi. Còn ông Võ Duy Dương nữa, theo như nhỏ Hạnh nói thì ông này cũng là một anh hùng

chống Pháp. Chắc mình có học qua rồi nhưng sao đầu mình chẳng nhớ chút xíu nào hết! Hải quần râu rĩ nhủ bụng, người đang lạnh chuyển sang nóng, y như đang lên cơn sốt rét.

- Còn Nguyễn Trường Tộ là một danh sĩ thời Tự Đức, người Nghệ An. Ông là người đi nhiều biết rộng, trí tuệ lỗi lạc, giàu lòng yêu nước, từng viết nhiều bản điều trần gửi cho triều đình, đề nghị cải cách chính trị, kinh tế, văn hóa, khoa học, giáo dục để biến Việt Nam thành một nước hùng cường...

Nhỏ Hạnh nói một hồi, rồi chớp chớp mắt nhìn Hải quần:

- Ủa, sao bữa nay bạn thắc mắc về mấy nhân vật này?

- À, ờ, tại tôi đang... kèm học cho thằng em. - Hải quần bịa, cố tránh ánh mắt thăm dò của nhỏ bạn - Nó hỏi tôi về mấy nhân vật này, nhưng học lâu quá tôi quên khuấy đi mất.

Chiều hôm sau, trên đường đến nhà Quỳnh Như, bụng Hải quần nóng ran như có ai đang cời than quạt lửa. Nó lo lắng không biết Quỳnh Dao đã rêu rao cái dốt của nó cho Quỳnh Như biết chưa. Nếu con quỷ con ton hót với chị nó, chắc Quỳnh Như sẽ nhìn mình bằng một cặp mắt khác. Quỳnh Như sẽ coi thường mình. Quỳnh Như sẽ xấu hổ khi làm bạn với một đứa dốt đặc cán mai. Nó sẽ không thèm rủ mình học chung nữa.

Lòng quặn lại, Hải quần run run dắt xe vào trong sân. Bông hải đường đỏ lập lòe ngay sau cổng rào như con mắt đang nhìn nó chằm chọc càng khiến nó hoang mang tợn.

Nhưng Hải quần không thấy Quỳnh Như đâu. Chỉ có con nhóc Quỳnh Dao đang ngồi cặm cụi xoay khối rubic trên ghế.

Đang tập trung vô trò chơi, con nhóc không thấy Hải quần vào nhà. Hải quần càng không dám gọi, chỉ vừa nhìn thấy con nhỏ này, tim nó đã đập như trống lân rồi.

Nhưng xui làm sao, trong khi đang rón rén, Hải quần va phải cạnh bàn đánh "kịch".

- A, anh Hải! - Quỳnh Dao giật mình ngược lên, mặt mày hớn hở.

Hải quần thoáng đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt của Quỳnh Dao, nhưng rồi nó dần bình tĩnh trở lại khi thấy con nhóc này chẳng có vẻ gì muốn chế giễu mình. Rõ ràng Quỳnh Dao mừng rỡ một cách thành thật khi thấy nó xuất hiện.

Hải quần chùi mồ hôi trán, nhẹ nhẹ thở ra:

- Chị Quỳnh Như đâu em?

- Chị Quỳnh Như hở? - Quỳnh Dao ngoái đầu nhìn quanh - Em không biết!

Rồi quay sang Hải quần, nó nói giọng tỉnh queo:

- Bạn người nào người nấy biết thôi chứ!

Y như có một phát đạn sượt qua tai, suýt chút nữa Hải quần đã rụng người xuống đất. Nó không ngờ Quỳnh Dao lại lặp lại câu nói của nó bữa trước để trêu nó.

Mặt Hải quần lập tức ửng lên. Nhưng nó biết nó không làm gì con quỷ con này được. Trong ba mươi sáu cách, nó tin cách tốt nhất là cách... năn nỉ.

- Thôi mà em! - Giọng Hải quần xụi lơ - Anh biết anh sai rồi.

Quỳnh Dao trưng ra bộ mặt ngây thơ:

- Anh sai gì cơ?

Mặc dù biết con nhóc “giả nai”, Hải quần vẫn phải bấm bụng “khai báo”:

- Thì chuyện về Nguyễn Trường Tộ, Võ Duy Dương và Nguyễn Hữu Huân đó. Họ là danh nhân trong lịch sử mà anh đâu có biết.

- Thế bây giờ anh biết rồi hở?

- Ờ, biết rồi. - Hải quần xuôi xì, bụng chỉ mong đề tài này trôi qua lẹ lẹ.

Nhưng con nhóc Quỳnh Dao dai như đĩa:

- Thế anh có biết Phan Ngọc Bích không?

- Không. - Hải quần thấp thỏm hỏi - Vị anh hùng này sống dưới thời nào vậy em?

- Sống dưới thời này. - Quỳnh Dao cười toe - Nhưng Phan Ngọc Bích không phải là anh hùng. Thằng đó nó học cùng lớp với em.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Hải quần muốn lăn đùng ra đất. Nó đang thần hồn nát thần tính, roi vào bầy của con quỷ con một cách dễ dàng.

Thấy mặt này Hải quần mếu xệch, Quỳnh Dao bất giác cảm thấy tội tội. Nó không muốn trêu ông anh nó nữa.

Nó chép miệng nói:

- Em chỉ giỏi nhớ lịch sử thôi, còn các môn khác em dốt lắm.

Hải quần nhìn gương mặt sáng sủa của con nhóc, không tin “các môn khác em dốt lắm” là lời thú nhận thật thà, nhưng dù sao nó cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

Nó càng thấy ấm lòng hơn nữa khi Quỳnh Dao nói tiếp:

- Các môn khác chắc em dốt hơn anh nhiều.

Hải quần ấm lòng không phải vì được con nhóc ca lên mây xanh, nó biết nó “dốt đều các môn” (tất nhiên trừ môn công nghệ) và nó cũng biết con nhóc này “giỏi đều các môn” (nó từng nghe Quỳnh Như khoe nhỏ em mình tháng nào cũng đứng nhất lớp). Nhưng thấy con nhóc cố tình đánh giá trật lất trình độ học tập của hai bên để nó đỡ buồn, Hải quần cảm động lắm.

Hải quần còn cảm động hơn nữa khi nó ấp úng hỏi:

- Thế em đã kể chuyện “bạn người nào người nấy biết” cho chị Quỳnh Như nghe chưa?

Và nghe con nhóc khẳng khái đáp:

- Ngu sao nói! Đó là “bí mật” giữa hai anh em mình mà.

Rồi sợ Hải quần không tin, nó thình lình giơ tay lên trời:

- Nếu em nói láo ra đường...

Quỳnh Dao chưa kịp thốt hai chữ “xe cán”, Hải quán đã rồi rít xua tay:

- Thôi, thôi, khỏi cần thề! Anh tin em mà!

Chính vì Quỳnh Dao là một đứa dễ thương như vậy nên mặc dù không ít lần nó đẩy Hải quán vô cảnh dở cười dở mếu, thằng này vẫn rất mến con nhóc và trong thâm tâm nó tự coi Quỳnh Dao như... em gái mình.

Dĩ nhiên đó là con nhà Hải quán tự coi thôi. Còn Quỳnh Như có coi Hải quán như “anh của em gái mình” hay không thì Hải quán không biết.

Quỳnh Như có coi như vậy không ta? Thỉnh thoảng Hải quán bắt gặp câu hỏi đó lờn vờn trong đầu. Nhưng tiếc là nó chỉ bắt gặp câu hỏi thôi. Còn câu trả lời thì nó tìm hoài không thấy.

Cũng có lúc nó thấy câu trả lời thoáng hiện ra ở chỗ nào đó trong tâm trí nó, khi nó tự hỏi “Tại sao bao nhiêu bạn bè nó không rủ học chung mà lại rủ mình?” rồi hân hoan tự giải thích “Chắc nó có ý gì đó với mình!”.

Hải quán hân hoan chút xíu lúc tự mình chơi trò hỏi-đáp thôi, rồi ngay sau đó nó buồn bã nhận ra thực tế không hề giống với những gì diễn ra trong đầu óc mơ mộng của nó.

Quỳnh Như rất hào hứng khi nó đến học chung, rất hào hứng khi cả hai đạp xe chạy lòng vòng khắp phố để mua vật dụng thí nghiệm, rất hào hứng khi cùng nó chúi mũi vào mớ hạt giống, mớ đất khô... và tất nhiên là rất hào hứng khi cả hai được thầy Khuê khen nức nở trước lớp.

Nhưng tất cả chỉ có vậy thôi. Như một người bạn với một người bạn. Hồng giống chút gì với câu chuyện nên thơ (mặc dù thường xuyên cãi cọ và giận hờn) giữa thằng Lâm và Thủy Tiên, thằng Tần và Minh Trung hay Quói Lương và Thạch Anh. Ờ, chẳng giống chút xíu gì hết!

Hải quán, Lâm, Quói Lương và Quốc Ân là bốn đứa trong băng “tứ quậy” hồi còn học cấp hai trường Tự Do. Lên lớp mười, Quốc Ân chuyển qua trường Thanh Niên, ba đứa còn lại vô trường Đức Trí, băng “tứ quậy” coi như rã đám. Nhưng dù “vật đổi sao dời” thì tình thân giữa bốn thành viên vẫn không hề sút giảm. Thực sự, nếu bây giờ bốn đứa cùng đồn chung một lớp thì cái băng tai tiếng này chắc cũng không còn quậy phá như cũ.

Lên cấp ba đã là người lớn rồi, dĩ nhiên tụi nó phải ít “quậy” hơn trước. Mà muốn “quậy” cũng chẳng đứa nào dám. Thủy Tiên ho một tiếng là thằng Lâm nín khe, nhỏ Thạch Anh nguýt một cái Quới Lương nhũn như con chi chi là cái chắc. Bây giờ đến lượt con nhà Hải quần bị Quỳnh Như “xỏ mũi”, băng “tứ quậy” coi như cáo chung không kèn không trống.

Rất nhiều lần Hải quần muốn thổ lộ tâm sự của mình với Lâm và Quới Lương để nhờ hai thằng này làm “quân sư”. Trong lãnh vực tình cảm, hai đứa bạn nó bây giờ kinh nghiệm đầy mình, hoàn toàn đáng mặt làm “sư phụ” nó. Nhưng Hải quần lại ngần ngại.

Hải quần đã trót huênh hoang rồi. Hôm trước nó lõ cười vô mũi thằng Lâm “Cũng giống như mày với Thủy Tiên thôi” khi thằng này nói xa nói gần về mối quan hệ giữa nó và Quỳnh Như, bây giờ thú thật chuyện của mình và chuyện của thằng Lâm chẳng giống nhau cái củ khoai tây gì hết thì nhục quá!

Cho nên rốt cuộc con nhà Hải quần vẫn phải tự bươn chải trên con đường tình cảm mờ mịt của mình. Chẳng ai giải đáp cho nó rằng nhỏ Quỳnh Như có tình cảm gì đặc biệt với nó hay không.

Rốt cuộc, nếu có ai sẵn sàng trả lời cho nó thắc mắc âm ỉ này thì người đó chính là Quỳnh Như.

CHƯƠNG 5

Quỳnh Như “trả lời thắc mắc” của Hải quân bằng câu:

- Từ ngày mai trở đi bạn khỏi đến học chung với mình nữa!

Hải quân chưa bị trời sập trúng đầu bao giờ. Nhưng nếu trời từng sập trúng đầu nó thì chắc cũng không làm đầu óc nó kêu ong ong đến thế.

Nó hoang mang hỏi lại, hoàn toàn không tin cái tai nào trong hai cái tai của mình:

- Bạn nói gì vậy?

Quỳnh Như tỉnh khô, thậm chí lần này nó cố tình nói thật chậm để ý nghĩa của câu nói có thể ngấm vô đầu Hải quân:

- Mình nói là bạn không cần đến học chung với mình nữa.

- Sao vậy? - Môi Hải quân run run - Bạn giận tôi chuyện gì hở?

- Làm gì có!

- Chứ tại sao? - Hải quân nuốt nước bọt, miệng nó tự dung khô khốc - Hay mẹ bạn...

- Bạn đừng có suy diễn lung tung. - Quỳnh Như nhún vai - Mẹ mình hông có cấm cản gì hết á.

Thế thì tại sao? Lần này câu hỏi bật ra trong óc Hải quân. Nó tự đưa ra hàng loạt cách giải thích, chán nản chẳng thấy cách nào hợp lý.

Hay là con nhóc Quỳnh Dao đã khai huých toẹt cái tội “dốt” của mình khiến Quỳnh Như không muốn làm bạn với một đứa mít đặc? Có lẽ không phải. Quỳnh Dao đã thề thốt long trọng với nó rồi (mặc dù mới thề có... nửa câu), chắc con nhóc không nuốt lời thề dễ dàng như vậy. Nhưng thế thì tại sao?

Hải quân cứ “tại sao” hoài. Nó “tại sao” suốt trên đường về, chân cẳng

nặng như đeo chì, lần đầu tiên nó thấy mình đạp xe mà mồ hôi ướt đầm như đang leo núi.

Quãng đường từ nhà Quỳnh Như đến nhà Hải quán khá xa, đủ cho nó nghĩ ra mười lăm lý do khác nhau trước khi về đến nhà. Chỉ tiếc là chẳng lý do nào có thể cắt nghĩa thái độ của Quỳnh Như một cách thuyết phục.

Sở dĩ như vậy là vì Hải quán không tính tới lý do thứ mười sáu: một tuần nay môn công nghệ đột nhiên thay đổi giáo viên phụ trách.

Thầy Quỳnh về thế chỗ thầy Khuê, thế là con nhỏ Quỳnh Như mất hứng với môn học này luôn.

Nếu tinh ý con nhà Hải quán phải biết nhờ bạn nó tự dưng say mê một môn học khô khan như môn công nghệ dứt khoát phải có nguyên nhân lắt léo bên trong. Chính vì con nhỏ thích ông thầy cho nên nó mới thích luôn môn ông thầy dạy chứ suốt ngày nghiên cứu đất đai, phân bón có gì đâu mà thích.

Trong mắt Quỳnh Như, thầy Khuê thông thái nhất trường, ăn mặc lịch sự nhất trường, giọng nói ấm áp nhất trường và dĩ nhiên là... đẹp trai nhất trường. Ngay từ đầu năm học, nó đã “đề ý” thầy rồi và nó tự nhủ nó sẽ cố làm vui lòng thầy. Một mình nó làm vui lòng thầy chưa đủ, nó gạ thêm Hải quán để ít ra thầy cũng có được hai “đệ tử ruột”. Quỳnh Như tự giao nhiệm vụ cho mình như thế, vì nó thấy lũ bạn trong lớp có vẻ thờ ơ với môn công nghệ của thầy quá.

Nếu có óc quan sát nhạy bén như tác giả, con nhà Hải quán sẽ thấy mỗi khi được thầy Khuê khen ngợi trước lớp, đôi má nhỏ Quỳnh Như ửng lên như cánh hoa đào còn đôi mắt thì long lanh như có hai giọt nước vừa rơi vào trong đó. Được điểm cao ai chẳng thích, được thầy cô khen ai chẳng hân hoan, nhưng chỉ được điểm cao môn công nghệ và được thầy dạy môn công nghệ khen thì mặt mày nhỏ Quỳnh Như mới rạng rỡ đến thế thôi.

Hải quán không hiểu được điều đó, cho nên sau khi thắc mắc về chuyện Quỳnh Như không cho nó tới nhà học chung, nó lại tiếp tục ngạc nhiên thấy điểm kiểm tra môn công nghệ của nhỏ bạn nó ngày càng tụt lụt.

Hồi thầy Khuê còn dạy môn này, kiểm tra miệng, kiểm tra viết hay kiểm

tra thực hành, Quỳnh Như bao giờ cũng đạt điểm 10. Thầy Khuê đi, thầy Quỳnh về, điểm số của Quỳnh Như tụt xuống 8, rồi từ từ còn 7, còn 6, gần đây nhất nó làm bài chỉ được có 4 điểm, y như xe đang leo dốc mà bị tuột xích vậy.

Tổ trưởng Lan Kiều sốt ruột quá:

- Có chuyện gì thế, Quỳnh Như?
- Có chuyện gì đâu!
- Bạn đang là tấm gương về môn công nghệ...
- Gương cũng có lúc mờ chứ!

Quỳnh Như đáp ngang phè, không để tổ trưởng của nó nói hết câu khiến con nhỏ Lan Kiều há hốc miệng.

Nếu trước đây chuyện Quỳnh Như được thầy Khuê biểu dương được cả lớp coi là một hiện tượng thì bây giờ chuyện nó bị thầy Quỳnh trách mắng lại khiến tụi bạn xôn xao, đặc biệt là mấy đứa trong ban cán sự lớp.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung bút tóc:

- Chuyện gì vậy ta?

Lớp trưởng Xuyên Chi tặc lưỡi:

- Ờ, lạ thật đấy! Mình hỏi Lan Kiều, Lan Kiều cũng chẳng biết đầu của tai nheo ra làm sao.

Minh Trung hiến kế:

- Hay mình gặp Hải quần điều tra thử xem!
- Bạn Hải chẳng biết gì đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu.

Lớp phó kỷ luật quay sang lớp phó học tập:

- Thế Hạnh biết nguyên nhân à?
- Mình nghĩ là mình biết. Nhưng chuyện chẳng có gì nghiêm trọng hết á.

Đôi lông mày của Minh Trung xếp thành một đường thẳng:

- Quỳnh Như học hành tụt luốt thệ mà không nghiêm trọng à?
- Chỉ môn công nghệ thôi. - Nhỏ Hạnh nhỏ nhẹ - Nhưng mình tin chẳng bao lâu nữa, thái độ học tập của Quỳnh Như sẽ khác. Dĩ nhiên không xuất sắc được như cũ, nhưng sẽ khá lên.

Nhỏ Xuyên Chi tò mò:

- Nhưng nguyên nhân là gì thế, Hạnh?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Mình không nói đâu. Mình chỉ phỏng đoán thế thôi, không biết có chính xác không.

Nhỏ Hạnh nói vậy để thoái thác mấy đứa trong ban cán sự.

Khi Quý ròm và Tiểu Long hỏi, nó chẳng buồn giấu giếm:

- Tại thầy Quýnh thay thầy Khuê nên Quỳnh Như chán học môn công nghệ thôi!
- Ai bảo Hạnh vậy? - Quý ròm sừng sốt.

Còn Tiểu Long thì quệt mũi lia lịa:

- Có chuyện đó thật sao?
- Quỳnh Như xưa nay vẫn như vậy mà. - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Chỉ tại các bạn không để ý.

Trước vẻ mặt ngệt ra của hai bạn, nhỏ Hạnh thông thả đặt câu hỏi:

- Long và Quý nhớ lại đi, hồi lớp tám bạn Quỳnh Như học chăm nhất môn gì?
- Trời đất! - Cả hai cái miệng cùng kêu lên - Làm sao tụi này nhớ nổi.
- Đó là môn thể dục của thầy Đoàn.

Sau một thoáng nhú mày, Tiểu Long gục gặc đầu:

- Ờ, ờ, đúng rồi.

Quý ròm cười he he:

- Chỉ vì thầy Đoàn đẹp trai.

Nhỏ Hạnh tiếp tục:

- Năm lớp chín...

Lần này, nhỏ Hạnh chưa nói hết câu, Quý ròm đã đáp ngay:

- Quỳnh Như học chăm nhất môn sinh vật.

Tiểu Long ngó bạn:

- Tại thầy Chiến đẹp trai hờ mày?

- Mày thông minh lắm, mập. - Quý ròm khen bạn - Thú thật tao cũng chẳng nhớ năm ngoái Quỳnh Như chăm nhất môn gì, chỉ nhớ thầy Chiến trông bảnh trai nhất trong các giáo viên dạy lớp mình, nên đoán mò thế thôi.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Tôi đoán vậy đúng không, Hạnh?

- Ờ. - Nhỏ Hạnh gật đầu.

- Hạnh hay ghê! - Tiểu Long nhìn nhỏ Hạnh, thán phục - Chuyện thầm kín như vậy làm sao Hạnh biết được nhỉ?

- Thầm kín gì đâu! - Nhỏ Hạnh chớp mắt - Tại ở lớp Quỳnh Như gần như không chơi thân với ai nên chẳng bạn nào biết thôi.

- Thế Hạnh thân với Quỳnh Như từ hồi nào vậy? - Quý ròm trêu, thực sự thì nó đâu có nhìn thấy nhỏ Hạnh và Quỳnh Như thân thiết với nhau bao giờ.

- Thân thì không đến mức thân. Nhưng kể từ hồi Hạnh và Long phát hiện Quý đến nhà Quỳnh Như để dạy kèm cho Quỳnh Dao thì Hạnh và Quỳnh Như qua lại nhiều hơn. Hai đứa bạn Hạnh có đi chơi với nhau mấy lần.

- Và Quỳnh Như tâm sự với Hạnh về thầy Chiến? - Tiểu Long giương mắt ếch.

- Không.

Nhỏ Hạnh lắc đầu, rồi nó chép miệng kể:

- Sở dĩ Hạnh biết vì có lần Hạnh và Quỳnh Như đang chạy xe ngoài phố, Quỳnh Như bỗng reo lên “Hạnh nhìn ngôi trường đằng kia kìa”. Gần đó có một ngôi trường cấp một thật. Hạnh nhìn, nhưng chẳng thấy điều gì khác lạ. Hạnh ngo ngác “Ồ, mình thấy rồi. Nhưng có gì đặc biệt đâu!”. “Thế mà không đặc biệt à? Hạnh nhìn cái tên trường ấy!”. Hạnh nhìn tên trường, vẫn ù ù cạc cạc: “Đặc biệt gì đâu!”. “Trường này tên là Minh Chiến”. Hạnh nhìn bảng tên trường, thấy đúng là trường cấp một Minh Chiến thật, nhưng vẫn không hiểu tại sao Quỳnh Như lại hào hứng đến thế. Mãi đến khi Quỳnh Như nói “Tên của thầy Chiến dạy sinh vật đó. Tên thầy là Lê Minh Chiến mà, Hạnh quên rồi hử?” Hạnh mới vỡ lẽ: “Ừa, bạn thích thầy Chiến lắm sao?”. Quỳnh Như đáp rất hồn nhiên “Ồ, thầy Chiến đẹp trai nhất trường”...

Tiểu Long giơ hai tay lên trời:

- Trời đất cha mẹ ơi! Cái con nhỏ này!

- Bó tay nó luôn! - Quý ròm trợn mắt - Lớn tồng ngồng rồi mà y như học trò cấp một!

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Từ đó Hạnh suy ra tại sao hồi lớp tám, Quỳnh Như học môn thể dục của thầy Đoàn siêng đến thế. Năm nay, lại bất ngờ học giỏi môn công nghệ...

Quý ròm láu lỉnh:

- Còn Hạnh học giỏi đều các môn, chứng tỏ trong mắt Hạnh thầy nào cũng đẹp trai.

- Hạnh đập Quý bây giờ!

Tiểu Long lo lắng:

- Thế bây giờ Quỳnh Như nhất định bỏ bê môn công nghệ à?

- Không có đâu! - Nhỏ Hạnh nhún vai - Việc thay đổi giáo viên chỉ làm Quỳnh Như chán học một thời gian thôi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ngập ngừng:

- Thế chẳng lẽ Quỳnh Như “rung động đầu đời”...

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh nhú mày - Hạnh nghĩ Quỳnh Như thích các thầy đẹp trai cũng như các cô gái hâm mộ David Beckham hay Kaka vậy thôi. Người ta chọn các ca sĩ, diễn viên điện ảnh hay cầu thủ bóng đá làm thần tượng. Còn thần tượng của Quỳnh Như là các thầy cô.

Quý ròm trề môi:

- Cô đâu mà cô! Chỉ toàn thầy thôi à.

Câu bắt bẻ của thằng ròm làm nhỏ Hạnh tắt đài ngay tút xút. Nó biết mình nói hớ khi dùng chữ “các thầy cô”. Nó cũng biết thằng ròm biết nó lờ lờ nhưng vẫn cố trêu nó để nó tức chơi.

Nhưng nhỏ Hạnh đâu có thềm tức.

Nó chỉ khựng lại một chút thôi, rồi nguýt Quý ròm một cái, nó thông thả nói:

- Mấy bạn yên tâm đi! Chẳng có gì lớn chuyện đâu

CHƯƠNG 6

Nhỏ Hạnh nói như thánh.

Sau một thời gian lơ là môn công nghệ, Quỳnh Như bắt đầu học hành đàng hoàng trở lại. Thầy Quỳnh đã hết la rầy nó, thậm chí còn khen “tốt, tốt”.

Tất nhiên thầy Quỳnh chỉ khen “tốt, tốt” thôi, vì từ điểm 4 gần đây nó đã ngoi lên được điểm 6, điểm 7. Thầy không bảo nó “có khả năng trở thành nhà bác học tương lai” như thầy Khuê lúc trước, vì rõ ràng nó chỉ mới ở mức “tốt, tốt” chứ chưa trở lại tư thế một hiện tượng như hồi đầu năm học.

Nhưng chỉ như vậy, tổ trưởng Lan Kiều đã có thể thở phào rồi.

Lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung nhìn lớp phó học tập Hạnh bằng ánh mắt ngưỡng mộ như nhìn một nhà tiên tri cỡ bự:

- Hạnh đoán giỏi ghê!

Nhỏ Hạnh cười:

- Có gì đâu!

Xuyên Chi chớp mắt:

- Bây giờ Hạnh có thể nói cho bọn mình biết nguyên nhân học hành trời sập của Quỳnh Như được chưa?

Nhỏ Hạnh lại cười:

- Chưa.

Sở dĩ từ nãy tới giờ tác giả chỉ nhắc tới Quỳnh Như mà không nhắc tới Hải quân, vì điểm số môn công nghệ của thằng này không tụt đột ngột như nhỏ bạn của nó.

Hải quân bị Quỳnh Như “cấm cửa” không cho tới học chung thì ầm ỨC

lắm. Ấm ức có cái hại nhưng cũng có cái lợi. Rất may là Hải quần rơi vào trường hợp thứ hai.

Nó tức Quỳnh Như nên quyết chứng tỏ cho con nhỏ bội bạc này thấy là dù không có Quỳnh Như nó vẫn thừa sức học giỏi môn công nghệ. Nó nghe người ta nói đằng sau sự thành công của đàn ông bao giờ cũng có bóng dáng một người phụ nữ, trước đây nó tin câu nói này lắm nhưng bây giờ thì nó quyết chứng minh đây là câu nói cực kỳ vô vãn. Phụ nữ là cái củ cà rốt gì chứ!

Khi một đứa quyết chí học giỏi để “trả thù” thì nó học giỏi thật.

Đó là lý do tại sao tổ trưởng học tập Lan Kiều lần mấy đứa trong ban cán sự lớp không đem thằng này ra “mổ xẻ” và tác giả cũng không có cơ hội để nhắc nhiều về Hải quần.

Nhưng đó là nói “từ nãy đến giờ”, còn “từ giờ trở đi” thì bắt buộc phải nhắc tới nó. Không nhắc không được.

Vì sau một thời gian lơ là thằng này, một hôm Quỳnh Như đột ngột quay mặt ra bàn sau, mỉm cười với Hải quần:

- Bạn Hải nè.

Hải quần hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này. Nó không nghĩ sau khi hất hủi mình, nhỏ bạn nó lại đủ can đảm trò chuyện vui vẻ với nó.

- Gì? – Hải quần sầm mặt, cụt ngùn. Nó định không thèm mở miệng, nhưng rồi cuộc nó vẫn ép mình hé môi, vì nó thấy không ừ hừ gì với phụ nữ thì bất lịch sự quá.

- Lát ra chơi mình gặp bạn một chút nha?

- Lại thế nữa! Hải quần ngạc nhiên nhủ bụng. Con nhỏ này nó định giờ trò gì với mình nữa đây?

- Ừm.

Hải quần ậm ừ trong cổ họng, ra về ta đây bất đắc dĩ lắm mới nhận lời, nhà người đừng có tưởng bỏ.

Không biết con nhỏ Quỳnh Như có “tưởng bỏ” hay không mà lúc ngồi đối diện với Hải quần trên băng ghế góc sân trong giờ chơi, nó đưa ra

một đề nghị mà con nhà Hải quán có nằm mơ cũng không thấy nổi.

- Ngày mai bạn và mình lại học chung nhé?

Hải quán có cảm giác vừa bị một tảng đá bự thiết bự rớt trúng đầu. Nó nhìn sững vào mặt nhỏ bạn, không biết nó bị đá rớt trúng đầu thật hay con nhỏ này vừa tông xe vô gốc cây.

- Bạn ... nói ... nói gì? – Hải quán lấp bắp, mặt nó lúc này giống như vừa vớt ra từ một hũ giấm.

- Mình muốn rủ bạn tiếp tục học chung. – Quỳnh Như bình tĩnh nhắc lại lời mời.

Lần này thì Hải quán biết chắc là mình nghe rõ. Nhưng nó vẫn ngồi đực ra như thằng bù nhìn giữ dưa. Tại nó không biết phải trả lời như thế nào. Trước đề nghị quá sức đột ngột của Quỳnh Như, lòng nó dậy lên bao nhiêu là cảm xúc, vừa mừng vừa giận vừa tủi thân. Hải quán không biết cảm xúc nào mạnh hơn, có lẽ là mạnh ngang nhau cho nên nó không biết phải khoác một vẻ mặt như thế nào để phù hợp với tâm trạng rối rắm của nó.

Quỳnh Như nhìn chăm chăm vào mặt thằng này, giọng thăm dò:

- Bạn có đồng ý không vậy?

- Học chung ... nữa hử? – Hải quán vẫn chưa hết cà lăm, nó hỏi lại như người ngủ mơ.

- Ờ, học chung.

- Cũng học tại nhà bạn hử?

- Ờ, tại nhà mình.

- Cũng học môn công nghệ hử?

- Không. – Quỳnh Như lắc đầu – Lần này mình học môn sử!

- Môn sử? – Hải quán ngó ra, người đột nhiên tỉnh hẳn.

Quỳnh Như chớp mắt:

- Sao?

Hải quán liếm môi:

- Môn sử thì mạnh ai nấy tụng bài được rồi, cần gì phải học chung?
- Nếu học chung, tội mình mới có cơ hội nghiên cứu về lịch sử một cách thấu đáo được.

Hải quán không rõ nghiên cứu về lịch sử một cách thấu đáo để làm gì trong khi chỉ nghiên cứu môn công nghệ không thôi nó đã hết bég mất thì giờ nhưng hai chữ “tội mình” thốt ra từ miệng Quỳnh Như đã đánh gục nó.

- Ờ. – Hải quán bối rối gật đầu, mối thù từng bị Quỳnh Như xua đuổi biến khỏi đầu nó nhanh như khói.
- Trong tương lai tội mình sẽ thành ... những nhà sử học. – Quỳnh Như nói thêm, như để động viên Hải quán.

Đối với Hải quán “nhà sử học” nghe không oai bằng “nhà bác học”, nhưng nó chẳng nói gì. Được học chung với Quỳnh Như là nó khoái rồi, thành “nhà” gì từ từ tính sau.

Không nói thì ai cũng biết kể từ hôm đó cứ mỗi lần đến tiết sử của thầy Huấn, Quỳnh Như và Hải quán đã khiến tội bạn ngạc nhiên đến cỡ nào.

Dĩ nhiên sử không phải là môn khó nhằn. Đứa nào chăm học bài ắt sẽ được điểm cao. Nhưng điều khiến cả lớp há hốc miệng là những gì Quỳnh Như và Hải quán thao thao không hề có trong sách giáo khoa.

Thầy Huấn hỏi:

- Em nào có thể giới thiệu đôi nét về văn hóa Lào?

Thằng Bá giơ tay:

- Thưa thầy, người Lào sáng tạo ra chữ viết riêng của mình trên cơ sở chữ Phạn của Ấn Độ ạ.
- Giỏi lắm. – Thầy Huấn gật gù vẻ hài lòng – Còn gì nữa không các em?

Nhỏ Ngọc Thời đứng dậy:

- Thưa thầy, người Lào sống hồn nhiên, thích ca nhạc và ưa múa hát ạ.

Thằng Đỗ Lễ hét lên từ góc lớp:

- Người Lào còn sáng tạo ra những chum đá khổng lồ, hiện nay còn rải rác ở cánh đồng Chum, thừa thầy.

Thấy tụi bạn nhao nhao, Hiền Hòa không chịu kém:

- Người Lào còn theo Phật giáo tiểu thừa nữa, thầy ơi!

Nhìn lũ học trò tranh nhau đáp, thầy Huấn vui vẻ:

- Các em nhớ bài tốt lắm! Thế em nào biết Phật giáo tiểu thừa là gì không?

Cả lớp đang hào hứng, nghe thầy đưa ra một câu hỏi học búa, lập tức xụi lơ. Những tiếng ồn ào đột ngột tắt ngấm như chiếc tivi đang mở hết công suất thình lình bị ai vặn tắt volume.

Giữa cảnh lặng phất đó, có ba cánh tay giơ lên. Cánh tay thứ nhất của “nhà thông thái” Hạnh không làm ai ngạc nhiên. Hai cánh tay còn lại của Quỳnh Như và Hải quân mới khiến tụi bạn mắt tròn mắt dẹt.

Ngay cả thầy Huấn cũng đưa tay lên dụi mắt. Thầy chẳng lạ gì kiến thức của nhỏ Hạnh. Nhưng hai đứa còn lại làm thầy thấy lạ quá. Thậm chí Hải quân là cái đứa mới đây suýt nữa bị thầy cho dê- rô vì tội về nhà không thèm học bài. Thế mà bây giờ nó lại là một trong ba đứa xung phong trả lời. Nhưng thầy không gọi Hải quân ngay.

- Em trả lời đi! – Thầy chỉ tay vào Quỳnh Như, giọng có vẻ nghi ngờ.

Quỳnh Như đứng lên khỏi chỗ:

- Thừa thầy, tiểu thừa có nghĩa là “giáo lý của các trưởng lão”. Phật giáo tiểu thừa được các tín đồ cho là tinh thuần hơn Phật giáo đại thừa. Họ cho rằng Phật giáo của họ tuân thủ nghiêm ngặt những giáo huấn của Đức Phật trong Tam tạng kinh hơn phái Đại thừa ...

Nhỏ Quỳnh Như làm một tràng liên thoảng khiến tụi bạn nghe đầu ong ong u u trong khi gương mặt thầy Huấn trông thật là rạng rỡ. Thầy hoàn toàn bất ngờ với câu trả lời của Quỳnh Như.

- Em làm thầy ngạc nhiên quá!

Thầy Huấn không khen “giỏi lắm” hay “tốt lắm”. Thầy chỉ nói thế thôi, nhưng ý nghĩa của lời nhận xét đó đủ khiến Quỳnh Như nghe người lâng lâng.

Thầy Huấn lướt mắt qua Hải quân:

- Em có bổ sung gì thêm không, Hải?

Hải quân liếm môi:

- Thưa thầy, ngoài các bốn phạm tôn giáo và đạo đức, các nhà sư Phật giáo tiểu thừa ở Lào còn được dân chúng xin lời khuyên về chuyện rắc rối trong gia đình và những vấn đề phúc lợi chung ...

Cũng như thầy Khuê trước đây, thầy Huấn thấy lòng mình rung rung xúc động và thầy tin là thầy đang trải qua một trong những buổi sáng đẹp nhất trong đời dạy học của thầy.

Khác với thầy Khuê, thầy Huấn biết kèm chế cảm xúc hơn. Thầy không đưa ra những tuyên bố hào phóng kiểu như “Tôi tiếc là thang điểm của ngành giáo dục cao nhất là 10, nếu không tôi sẽ cho em điểm cao hơn nữa”, mặc dù trong thâm tâm thầy tin điểm số 20 nếu có cũng rất xứng đáng với những gì Quỳnh Như và Hải quân đã làm được với môn lịch sử của thầy. Thầy cũng không bảo tụi nó là những nhà sử học tương lai nhuộm màu sắc tiên tri. Nhưng vẻ mặt của thầy cho biết thầy rất tự hào về học trò của mình, và cái cách ánh mắt thầy đọng trên mặt tụi nó một cách nâng niu gây cho người ta cái cảm giác tất cả những gì liên quan đến Hải quân và Quỳnh Như đều làm bằng vàng.

Bữa đó, thầy hào hứng đến mức không buồn kêu nhỏ Hạnh trả lời nữa mà vẫy tay ra hiệu cho ba đứa ngồi xuống rồi sốt sắng bắt đầu bài học mới, quên cả bảo học trò lật sách ra như thông lệ.

Một đứa đang học rất siêu môn công nghệ, tự dừng chuyển qua học siêu môn lịch sử trong khi cái môn trước đó nhanh chóng rơi vào chỗ tầm thường dĩ nhiên khiến khối đứa trong lớp thắc mắc. Thắc mắc thứ hai là tại sao hể con nhỏ Quỳnh Như học giỏi môn nào là thằng Hải quân đột ngột học giỏi môn đó. Lạ lùng quá!

Thắc mắc thứ hai hấp dẫn hơn thắc mắc thứ nhất nên lần này không chỉ mấy đứa trong băng “tứ quý” chòng ghẹo Hải quân.

Chuông ra chơi vừa vang lên, thằng Tần quay phắt ra sau, nhả nhỏ:

- Quỳnh Như với mày dạo này sao trông giống chiếc xe kéo theo rờ-moóc quá vậy, Hải quần?

Hải quần biết thừa ý nghĩa trong câu châm chọc của thằng Tần nhưng nó làm lơ. Nếu là trước đây, thế nào nó cũng ngoác miệng vặc lại hoặc nhảy ra giữa lối đi xắn tay áo hét tướng “Mày ngon ra đây chơi tay đôi” rồi. Nhưng bữa nay thậm chí cái biệt danh “Tần ghẻ” nó cũng chẳng buồn lôi ra để phản kích. Tại vì nó thấy thằng Tần nói đúng quá. Nó giống như cái rờ-moóc của Quỳnh Như thật. Quỳnh Như bảo làm gì nó làm nấy, lôi đi đâu nó đi đấy. Nó là cái rờ-moóc chứ gì nữa. Nhưng mà nó tình nguyện làm cái rờ-moóc của Quỳnh Như chứ đâu có ai ép buộc.

Thằng Tần đem chuyện đó ra để chế giễu Hải quần, không ngờ thằng này khoái làm cái đuôi của Quỳnh Như. Thấy Hải quần không xù lông nhím lên như mọi lần, con nhà Tần ngạc nhiên quá.

Nó không biết Hải quần đã tính rồi. Hải quần sợ mình gân cổ cãi lại “Tao mà thêm làm cái rờ-moóc của bọn con gái”, Quỳnh Như sẽ giận nó, sẽ “đuổi học” nó như lúc trước. Cho nên trong hàng vạn câu tục ngữ của ông bà, Hải quần chọn câu “im lặng là vàng” để áp dụng.

Nhân cơ hội Hải quần đang chí thú đóng vai “người không biết nói”, thằng Dưỡng ông ổng hát:

- Một người đi với một người/ Một người lặng lẽ nụ cười hắt hiu/ Hai người vui biết bao nhiêu ...

- Đó là bản Chuyện ba người, không đúng trong trường hợp này. – Đỗ Lễ vọt miệng cắt ngang – Phải hát bản Chuyện hai người kìa!

Nói xong, nó hăng giọng hát luôn, giọng vô cùng suốt mướt:

- Một người sầu voi sầu voi phố mưa buồn nhớ một người/ Một người thầm mong thầm mong dáng một người bước qua thềm/ Người tình em ơi có hay ...

Hết thằng Dưỡng đến Đỗ Lễ làm trò, tụi bạn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Bạn Đỗ Lễ có thôi đi không! – Lớp phó học tập Hạnh bất thần cất giọng – Quỳnh Như và bạn Hải tự giác học chung với nhau là chuyện tốt, sao

các bạn lại đem ra trêu chọc?

Đỗ Lễ hấp háy mắt:

- Tôi đâu có trêu chọc. Tôi dùng âm nhạc để ca tụng tình yêu đôi lứa ...
- Bạn vừa nói gì, nói lại lần nữa coi!

Lần này, người lên tiếng là lớp phó kỷ luật Minh Trung. Đỗ Lễ liếc ngang thấy nhỏ Minh Trung cầm lăm lăm cây viết và cuốn sổ trên tay, liền rụt cổ nín thinh.

Thằng Cung đột nhiên lăm bằm như nói với chính mình, gọi là lăm bằm vì nó đang cúi mặt vào tập không nhìn ai chứ thực ra âm lượng của nó rất lớn:

- Lạ thật à nha. Xưa nay mình chỉ thấy bạn bè lập tổ, lập nhóm học chung các môn toán, lý hóa, Anh văn ... chứ cặp kè nhau học môn công nghệ và lịch sử thì lần đầu tiên mình mới thấy à.

Thằng Cung cố ý chọc ngoáy Quỳnh Như và Hải quân, nhưng nhận xét của nó không phải là không có lý nên nhỏ Minh Trung chỉ biết xoay xoay cây viết trên tay chứ không bắt bẻ hay hoạnh hợ gì được.

Thắc mắc của thằng Cung cũng là thắc mắc của khối đưa.

Cả đồng cái miệng lập tức xuýt xoa:

- Ờ, lạ quá ha.
- Chắc có chuyện gì đây!
- Khó hiểu thật!
- Rất đáng nghi!

Quỳnh Như thành linh lên tiếng:

- Tụi này thích học môn công nghệ vì muốn sau này trở thành nhà nông học, bây giờ hết thích làm nhà nông học mà muốn làm nhà sử học nên chuyển qua môn sử, chẳng có gì là khó hiểu hay đáng nghi hết!

Bạn bè không biết có nên tin lời Quỳnh Như hay không, nhưng trước lý lẽ vững chắc của nó, những tiếng ì xèo tắt ngay tắp lự.

CHƯƠNG 7

Hải quần không được thầy Huấn ca lên tận mây xanh như thầy Khuê, cũng không cho nó điểm 10 nào để nó đem về nhà khoe ba mẹ, nhưng cái cách thầy nhìn nó như nhìn một “thiên tài” đủ khiến nó hạnh phúc đến nóng ran mặt mày.

Nhưng đó không phải là điều hạnh phúc nhất của con nhà Hải quần trong ngày hôm đó. Hạnh phúc nhất với nó là thái độ của nhỏ Quỳnh Như. Chuyện nó cặp kè học chung với Quỳnh Như bị tụi bạn lôi ra trêu tối tăm mặt mày, nó không dám phản công đã đành, trong bụng lại nơm nớp sợ nhỏ bạn then quá hoá khùng sẽ nghỉ chơi với nó.

Nhưng Quỳnh Như không then, cũng không khùng. Nó đối đáp tỉnh bơ, lý lẽ đâu ra đó khiến đám “giặc mồm” im thin thít.

Mà sao Quỳnh Như không then nhỉ? Suốt ngày hôm đó, Hải quần nghĩ mãi, nghĩ mãi. Cho đến khuya lơ khuya lác, đã kéo chần ngang cầm chuẩn bị chộp mắt rồi nó mới nghĩ ra câu trả lời “Chắc tại Quỳnh Như thích mình”. Chỉ rất thích một người nào đó, một người con gái mới chấp nhận để bạn bè trêu chọc mình vì người đó thôi. Hải quần sung sướng với suy luận trong đầu, cảm thấy mình vừa chộp được cái đuôi của chân lý.

Chộp được cái đuôi của chân lý, giả dụ như chân lý có đuôi, thì cũng không hẳn là nắm được chân lý trong tay. Hải quần biết điều đó, vì nó từng chộp được đuôi lươn, đuôi chạch, toàn thứ trơn tuột, thoáng mắt đã vượt mất.

Đó là lý do trong buổi học chung tiếp theo, Hải quần quyết định tìm kiếm chân lý ở chính “người trong cuộc”.

Nó cảm thấy nó có cái quyền đó. Những ngày vừa qua, sở dĩ nó è cổ đọc đến mờ cả mắt cuốn *Lào – đối thoại với các nền văn hoá* do Quỳnh Như đưa cho là vì nó muốn trở thành “anh của Quỳnh Dao” chứ đâu phải là vì nó muốn trở thành nhà sử học.

“Anh của Quỳnh Dao” ngồi học một hồi rồi len lén liếc chị của Quỳnh Dao:

- Quỳnh Như nè.

- Gì hử Hải? – Quỳnh Như hờ hững hỏi lại, tay vẫn lật giở xấp tài liệu về Tây Âu – liên quan đến bài sử mới nhất.

Hải quần nhìn mấy ngón tay đang nhúc nhích của nhỏ bạn, liếm môi:

- Tôi hỏi bạn chuyện này nha.

- Ờ.

Quỳnh Như vẫn đáp một cách thờ ơ, chắc nó nghĩ Hải quần hỏi những chuyện “tầm thường” như trước nay, nghĩa là chỉ hỏi loanh quanh về kiến thức trong bài học.

Thực ra, tại Quỳnh Như không chú ý. Nếu nghe rõ câu hỏi của Hải quần, nó sẽ nhận ra mẫu câu “Tôi hỏi bạn chuyện này nha” có một ý nghĩa báo động rất lớn.

Chỉ đến khi Hải quần ngập ngừng hỏi tiếp:

- Tôi không biết tại sao bạn rủ tôi học chung mà không rủ những bạn khác?

Quỳnh Như mới giật mình ngược lên:

- Tại sao hả? – Nó ấp úng – Thì tại ... tại ...

Nếu bình tĩnh, Quỳnh Như hoàn toàn có thể nhớ lại một lý do có thực: Mọi chuyện bắt nguồn từ việc Hải quần chê bai môn công nghệ của thầy Khuê, Quỳnh Như tức mình bảo Hải quần “học dốt, Hải quần cũng tức mình chuyện Quỳnh Như nhểch móc mình, liền giở giọng thách thức. Đến khi Hải quần phục lăn Quỳnh Như khi thấy con nhỏ này vẽ biểu đồ quá siêu, mon men lại gần “bày tỏ lòng ngưỡng mộ” như các fan ca nhạc lại gần ca sĩ ngôi sao thì Quỳnh Như mới nảy ra ý định rủ Hải quần học chung.

Sở dĩ Quỳnh Như không nhớ những chi tiết mà tác giả truyện này nhớ như in bởi vì đối với Quỳnh Như, đó không phải là lý do chủ yếu.

Lý do quan trọng dẫn dắt nó đến với môn lịch sử là sau khi chán môn công nghệ vì thầy Khuê không còn dạy lớp 10A9 nữa, nó dần dần nhận ra thầy Huấn dạy sử trông cũng hay hay. Thầy Huấn không nho nhã như thầy Khuê, giọng giảng bài cũng không ầm ập, du dương bằng nhưng thầy có nụ cười răng khểnh trông duyên tề. Thế là nó quyết tâm làm vui lòng thầy, và cũng như với thầy Khuê trước đây, nó nảy ra ý định lôi “người bạn cùng tiến” Hải quần vào cuộc vì nó cho rằng một mình nó làm vui lòng thầy thì ít quá, nó muốn thầy vui lòng gấp đôi cơ.

Dĩ nhiên Quỳnh Như không thể thổ lộ với Hải quần nguyên nhân thầm kín đó. Vì vậy nghe Hải quần gặng hỏi, nó “tại ... tại ...” cả buổi vẫn chưa nói được hết câu.

Con nhà Hải quần nhìn lom lom vào mặt bạn, hồi hộp:

- Tại sao hờ Quỳnh Như?

- Thì tại ... tại ... – Quỳnh Như vẫn chưa nghĩ ra được lý do nào hợp lý, nó cứ lắp ba lắp bắp như đang vương hạt táo trong miệng.

Chắc nó thích mình rồi! Hải quần sung sướng nghĩ, tim đập bình bình trong ngực. Chỉ có lý do đó mới nó bối rối đến thế thôi! Trong một thoáng “anh của Quỳnh Dao” thấy tội chị của Quỳnh Dao quá. Nó không muốn kéo dài tâm trạng xấu hổ của người con gái đang “rung động” vì mình, liền hân hoan cất tiếng:

- Thôi, Quỳnh Như không cần trả lời cũng được.

Như phạm nhân được toà tuyên bố tha bổng, Quỳnh Như thở đánh phào một tiếng. Nó nhìn Hải quần, mắt sáng rỡ:

- Mình không cần trả lời à?

- Ờ, không cần. – Hải quần dễ dãi, giọng đầy chớ che.

- Sao thế?

- Chẳng sao hết.

Quỳnh Như không nén được tò mò:

- Thế bạn biết lý do tại sao mình rủ bạn học chung rồi à?

Hải quần lim dim mắt:

- Biết rồi.

Tối phiên Quỳnh Như nghe trái tim trong lồng ngực mình nhảy điệu hiphop:

- Bạn nói mình nghe đi! Bạn biết gì?

- Tôi không nói đâu! – Hải quần tiếp tục làm khó.

- Bạn nói đi mà! – Vừa năn nỉ, Quỳnh Như vừa cầm Hải quần lay lay – Để mình xem bạn nói có đúng không!

Tối nước này thì Hải quần không thể không nói. Tay Quỳnh Như đang nắm tay nó, cử chỉ đó có sức nặng gấp ngàn lần những lời hối thúc hay những câu mệnh lệnh.

Hải quần mở bừng mắt ra:

- Nói nha!

- Ờ, nói đi! – Quỳnh Như gật đầu, tay vẫn nắm chặt tay Hải quần, như sợ buông ra thằng này sẽ thành linh đỗi ý.

Hải quần tặc tặc lưỡi, ồm ồm:

- Sở dĩ bạn rủ tôi học chung là vì bạn đang ... đang thích một người, đúng không?

Quỳnh Như giật thót, mặt ửng lên:

- Sao bạn biết được hay vậy?

- Có gì đâu mà không biết! – Hải quần lại khép mắt, và khi nhắm mắt như vậy nó đang nhìn thấy cả triệu đoá hoá hồng đang nở trong hồn nó.

Và nó bắt đầu ba hoa:

- Chuyện tình cảm khó giấu lắm, chỉ cần tinh ý chút thôi là nhận ra ngay!

Như vậy là Hải quần biết rồi! Quỳnh Như bồn chồn nghĩ, và nó quyết định không hỏi nữa. Nó chỉ buông thõng một câu:

- Bạn Hải tinh ý thật!

Rồi đẩy cuốn sách lịch sử tới trước mặt bạn, chép miệng:

- Thôi, tội mình học đi!

Không biết đã bao nhiêu lần Hải quán nghe Quỳnh Như dùng hai tiếng “tội mình” để chỉ hai đứa nó, nhưng lần này nó nghe hai chữ này toát ra một hương vị khác hẳn, ngọt ngào như mật ong nguyên chất.

Mật ong nguyên chất ngọt đến mức nếu uống nhiều quá, con người ta sẽ cảm thấy say say. Hải quán kéo cuốn sách lịch sử sát vào người, đầu óc vẫn đang ngây ngất:

- Lịch sử ái tình của nhân loại đã chỉ ra rằng ...

- Hôm nay tội mình học lịch sử Tây Âu chứ không phải lịch sử ái tình!

Quỳnh Như hừ mũi cắt ngang làm con nhà Hải quán đang ở trên mây rớt bịch xuống đất:

- Ờ, ờ ... lịch sử Tây Âu ...

Hải quán mở to mắt nhìn vào trang sách, bụng giận dỗi một cách sung sướng:

- Bọn con gái lạ thật! Chuyện tình cảm để trong lòng thì không sao, còn khi đã thổ lộ công khai rồi đứa nào cũng muốn làm “sếp” bọn con trai hết á!

Dĩ nhiên cả Quỳnh Như lẫn Hải quán đứa này đều hiểu sai ý đứa kia.

Chỉ có nhỏ Hạnh là hiểu đúng.

Nhưng cũng như lần trước, nó giấu nhem.

Nhỏ Minh Trung hỏi nó:

- Vụ này cũng cùng một nguyên nhân như vụ hôm trước hở, Hạnh?

- Vụ Quỳnh Như hở?

- Thì vụ đó chứ vụ nào!

- Mình tưởng bạn hỏi chuyện của bạn Hải.

- Chuyện Hải quần thì quá rõ rồi.

Nhỏ Minh Trung huơ tay:

- Chắc chắn Hải quần bị Quỳnh Như lôi kéo. Quỳnh Như thích môn nào là nó thích theo môn đó thôi. Mình chỉ thắc mắc về Quỳnh Như. Hết môn công nghệ tới môn lịch sử, nó làm mình chóng mặt quá!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, mỉm cười:

- Mình nghĩ trong trường hợp của Quỳnh Như hai vụ đều có nguyên nhân giống nhau.

Lớp trưởng Xuyên Chi nhúu mày xen ngang:

- Nguyên nhân gì vậy, bữa nay Hạnh nói ra được chưa?

- Chưa.

Minh Trung ầm ức:

- Vẫn chưa à? Nguyên nhân gì mà bí mật thế?

Xuyên Chi chớp chớp mắt:

- Nếu bí mật đến thế chỉ có thể là nguyên nhân tình cảm thôi.

Nó dán mắt vào mặt nhỏ Hạnh:

- Mình đoán có đúng không?

- Ờ, ờ ... đúng.

- Thấy chưa! – Xuyên Chi reo lên – Vậy mà Hạnh cứ úp úp mở mở!

Minh Trung tròn xoe mắt:

- Bộ Quỳnh Như và Hải quần hai đứa nó thích qua thích lại thiệt hả?

CHƯƠNG 8

Tiểu Long ngơ ngác:

- Hồng lẽ mấy hôm nay Quỳnh Như chuyển qua thích thầy Huấn hử Hạnh?

Quý ròm nhanh nhẩu cướp lời:

- Chứ gì nữa!

Nó đưa tay sờ cằm, cố tạo ra phong cách của một triết gia:

- Nếu đúng theo quy luật tình cảm từ năm lớp tám đến nay thì khi nhỏ Quỳnh Như đột ngột chăm học một môn nào đó, dứt khoát thầy giáo dạy môn đó “có vấn đề” về ngoại hình ...

Tiểu Long thở hắt ra:

- Nhưng thầy Huấn đâu có đẹp trai.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Nhưng thầy có răng khênh.

Con nhà Tiểu Long vẫn như kẻ đi trong sương mù cho đến khi nhỏ Hạnh chìa ra một tờ giấy trước mặt nó. Tờ giấy khổ A4, được in ra từ computer.

Tiểu Long và Quý ròm lập tức châu đầu vào xem:

- Bạn tên gì?

- Quỳnh Như.

Có thích tên của mình không?

- Chắc là có.

Bạn có anh chị không?

- Có, một em gái.

Có sợ ba mẹ không?

- Có.

Trốn nhà đi đêm bao giờ chưa?

- Đêm ngày gì cũng chưa.

Nếu được ba mẹ cho phép, bạn muốn ...?

- Có một phòng học riêng.

Thích loại điện thoại di động kiểu nào?

- Màn hình cảm ứng.

Màu sắc bạn ưa thích?

- Tím than!

Thích diễn viên nào? Vì sao?

- Brad Pitt, Kim Thành Vũ. Vì đẹp trai.

Đã bao giờ cảm thấy căm ghét cả thế giới chưa? Khi nào?

- Thỉnh thoảng.

Biết nấu ăn?

- Biết.

Tiểu long đọc một hồi, mặt ngẩn tò te:

- Cái này là cái gì vậy nè trời?

Quý ròm gật gù, vẻ hiểu biết:

- Đây là một dạng tự bạch. Các blogger gọi là Tag.

Nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Bạn in ra từ blog của Quỳnh Như hả?

- Ờ, blog này hình như Quỳnh Như mới lập, danh sách bạn bè chưa có

người nào hết.

- Thế sao Hạnh biết blog này.

- Tình cờ thôi.

Quý ròm không thắc mắc nữa. Nó cùng Tiểu Long căng mắt đọc tiếp:

- Thói quen đầu tiên của bạn sau khi ngủ dậy?

- Hỏi vớ vẩn! Mở mắt chứ làm gì?

Trong tủ bạn có bao nhiêu bộ quần áo?

- Lại vớ vẩn tập 2 ...!

Có nợ ai một ơn cứu mạng không? Ai? Chi tiết?

- Có. Mẹ tớ, lúc tớ chơi ngu bỏ phần may đồ vô miệng nhai nuốt.

Khóc trong lớp bao giờ chưa?

- Vài lần.

Thấy ai chết chưa? Chết kiểu gì?

- Chưa! Chỉ một lần thấy chuột chết. Chết kiểu ... chuột!

Vượt đèn đỏ bao giờ chưa? Trong trường hợp nào?

- Rồi. Bị trễ học.

Bị đẩy xuống hồ bơi khi mặc nguyên quần áo trên người chưa?

- Rất may là chưa.

Khi tức giận, bạn làm gì?

- Tùy xem tức ai.

Kiểu nằm ngủ của bạn?

- Nghe đồn là ngủ ngời rồi gập người lại.

Quý ròm ngược nhìn nhỏ Hạnh:

- Quỳnh Như thường ngày ít nói, hoá ra con nhỏ này cũng lém lỉnh ghê!

Tiểu Long sốt ruột:

- Nhưng Hạnh kêu tội mình đọc cái này để làm gì? Tôi đang hỏi chuyện thầy Huấn kia mà?

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thì Long cứ đọc tiếp đi!

Tiểu Long lại dán mắt vào tờ giấy, lần này nó không đọc trong im lặng nữa. Miệng nó liên tục xuýt xoa, hết “à” tới “ồ”. Bây giờ nó mới tin con nhỏ Quỳnh Như bỗng nhiên thích môn lịch sử chính là vì thầy Huấn.

Thành quả “vượt lên chính mình” mà bạn tự hào nhất?

- Suýt trở thành nhà nông học.

Món quà sinh nhật thích nhất?

- Được thầy Huấn khen!

Dùng số tiền đầu tiên bạn tự kiếm được vào việc gì?

- Mua sách báo và tài liệu môn lịch sử.

Mẫu đàn ông bạn thích nhất?

- Có răng khểnh.

Từng ước mình là ...?

- Đủ thứ. Bây giờ ước là nhà sử học.

Chữ cái bạn thích nhất?

- Trước đây thích chữ K, bây giờ đang thích chữ H.

Quý ròm cười khì khì:

- Bó tay con nhỏ này!

Nó nháy mắt:

- Để tôi chọn Hải quân chơi.

- Chọc cách sao? – Tiểu Long gãi má.

Quý ròm vỗ vai thằng mập, láu lỉnh:

- Tao sẽ thuật lại cho Hải quần nghe bản tự bạch của Quỳnh Như. Chỉ thuật nó nghe hai câu cuối thôi.

- Hai câu cuối.

- Ờ. Chữ cái bạn thích nhất? Trước đây thích chữ K, bây giờ đang thích chữ H.

Tiểu Long phì cười:

- Hải quần sẽ tưởng Quỳnh Như đang thích nó hử?

- Quý đừng có chơi ác. – Nhỏ Hạnh ngăn.

- Tôi đùa thôi. – Quý ròm nhún vai. – Nhưng dù tôi không trêu nó, chắc chắn Hải quần cũng đang đinh ninh như thế.

Quý ròm nói đúng.

Con nhà Hải quần càng ngày càng tin là nhỏ Quỳnh Như có tình ý gì đó với mình. Vì sau lần Quỳnh Như bối rối thú nhận sở dĩ nó rủ Hải quần học chung là vì nó đang “thích một người”, con nhỏ lập tức chứng minh điều đó bằng cách thường xuyên rủ nó đi chơi hơn trước.

- Chiều nay tụi mình đi chơi đi! – Quỳnh Như rủ tỉnh bơ.

- Đi chơi á? – Hải quần hồi hộp hỏi lại.

- Ờ.

- Đi đâu?

- Tới nhà thầy Huấn chơi. Mình mới dò ra địa chỉ nhà thầy.

Hải quần cứ ngỡ Quỳnh Như rủ nó đi ăn kem, đi xem phim hoặc la cà ở các siêu thị ngắm hàng hoá như những đứa khác. Ai ngờ Quỳnh Như rủ tới nhà thầy.

- Ờ, đi.

Hải quần gật đầu mà bụng ỉu xiu. Nhưng nó chỉ buồn có năm phút thôi.

Tới phút thứ sáu thì nó hết buồn.

Đến khi hai đứa dắt xe ra cổng thì nó đã kịp suy nghĩ về chuyện này theo một cách khác: Ờ nhỉ, con gái khác con trai. Con gái bao giờ cũng e lệ, ý tứ. Đùng một cái, rủ bạn trai đi ăn kem hay chui vô rạp coi phim, chẳng có đứa con gái nào làm thế. Nó muốn đi chơi với mình, nhưng nó xấu hổ, do đó nó nghĩ ra có •đến nhà thầy”. Nó khôn ghê!

Thầy Huấn tiếp đón Quỳnh Như và Hải quần rất vui vẻ. Đó là hai “học trò cưng” của thầy mà.

Hải quần nói năng còn ngượng nghịu chứ Quỳnh Như thì liến thoắng như con chích choè, khác hoàn toàn với hình ảnh của nó ở trên lớp.

- Ba thầy đâu, thầy?

- Mẹ thầy đâu, thầy?

- Vợ thầy đâu, thầy?

- Thầy sinh ngày mấy háng mấy năm mấy vậy, thầy?

- Thầy có hay đi ăn kem không, thầy?

- Thầy thích nhất ca sĩ nào, thầy?

- Thầy thích coi phim gì, thầy?

- Thầy có thích coi bóng đá không, thầy?

Nhỏ Quỳnh Như hỏi lung tung đến mức Hải quần ngồi bên cạnh cứ giật mình thon thót. Nó sợ thầy Huấn bực mình đó mà.

Nhưng hình như thầy chẳng bực mình tí ti ông cụ nào. Thậm chí thầy còn có vẻ khoái chí trước sự liến láu của cô học trò nhỏ.

Mặc cho Quỳnh Như hỏi vung vít, thầy đều từ tốn trả lời.

Ngay cả khi “điều tra” cả buổi về thầy xong, nó hạ một câu xanh rờn:

- Thầy có số điện thoại không, cho em xin đi!

Thầy cũng mỉm cười đọc số điện thoại cho nó ghi.

Trên đường về, Hải quần trách:

- Khi này bạn hỏi gì lắm thế, không sợ thầy buồn à?

- Buồn á? – Quỳnh Như tròn mắt – Mình quan tâm đến thầy như thế, thầy vui mới đúng chứ, sao lại buồn?

Hải quần lúng túng:

- Nhưng mình mới tới nhà thầy lần đầu ...

- Tới lần đầu thì sao? – Quỳnh Như hào hứng – Mai một mình sẽ còn tới nữa mà.

Hải quần lo ngay ngáy khi nghe nhỏ bạn “doạ” sẽ còn tới thăm thầy nhiều lần nữa. Nó sợ những lần sau nhỏ bạn lại tiếp tục “chất vấn” thầy liên tu bất tận như thế, có khi thầy nổi cáu đuổi hai đứa nó ra khỏi nhà không chừng!

Quỳnh Như không để ý đến nét mặt lo lắng của bạn. Nó tíu tít khoe:

- Bữa nay mình biết bao nhiêu là chuyện về thầy. Biết tuổi của thầy nè. Biết ngày sinh nhật của thầy nè. Biết thầy chưa có vợ nè. Biết cả số điện thoại của thầy nè.

Hải quần nhìn sững Quỳnh Như, không rõ con nhỏ này rủ mình tới thăm thầy là vì kiếm cớ để đi chơi nhong nhong với mình hay là để “điều tra lý lịch” của thầy thật. Nhưng tại sao nó phải tìm hiểu về thầy kỹ lưỡng thế nhỉ?

Tự dưng Hải quần bắn khoăn quá. Đầu óc nó nghĩ ngợi lung tung suốt dọc đường về.

Chỉ đến khi gặp thẳng Tiểu Long vào sáng hôm sau hồn nó mới ra hoa trở lại.

Ôi, mỗi lần như vậy, hồn nó nở tới triệu đoá hoa hồng chứ ít đâu!

CHƯƠNG 9

Tiểu long không có ý định chơi khăm Hải quần.

Hôm trước khi nghe Quý ròm bảo sẽ thuật lại cho Hải quần nghe hai câu cuối trong bản tự bạch của Quỳnh Như để trêu thằng này chơi, nhỏ Hạnh đã vội vàng ngăn cản. Nó bảo như thế là chơi ác.

Nhưng thằng ròm khăng khăng nếu nó không trêu Hải quần, thằng này cũng định nịnh nhỏ Quỳnh Như thích nó.

Hôm đóm, Tiểu Long không nói gì, nhưng trong bụng không tin lời Quý ròm cho lắm. Nó chả biết thằng ròm dựa vào đâu mà quả quyết như thế.

Cho nên sáng nay, nhác thấy Hải quần lò dò ôm cặp đi vô, nó chợt nảy ra ý định kiểm tra những gì Quý ròm nói có đúng không.

Hải quần lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy Tiểu Long đưa tay ngoắt mình.

- Gì vậy mày? – Hải quần lại gần, mắt nhướn lên.

- À, ờ ...

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, cố nghĩ xem nên bắt đầu câu chuyện như thế nào cho tự nhiên nhất. Ở lớp, nó chẳng chơi thân với Hải quần, chỉ khi nào đội bóng 10A9 tranh tài nó với thằng này mới có dịp trao đổi bàn bạc về chiến thuật. Trong đội, nó là đội trưởng kiêm hậu vệ còn Hải quần đá ở khu vực giữa sân.

- Tuần tới ấy mà. – Tiểu Long khụt khịt mũi.

- Tuần tới sao?

- Tụi 11A4 rủ mình đá giao hữu. – Tiểu Long bịa, sung sướng thấy mình học được rất nhanh tật nói dóc của Quý ròm.

- Thế mày trả lời sao?

- Chắc tao từ chối. – Tiểu Long nhún vai – Tuần tới tụi mình còn bao nhiêu bài tập phải làm.

- Ờ.

- Hơn nữa, mày và Quỳnh Như còn phải tập trung cho ... môn sử nữa. – Tiểu Long liếc môi tiếp, hồi hộp dò xét Hải quán qua khoé mắt.

Hải quán không biết thằng mập đang giăng bẫy, thản nhiên:

- Ờ, Quỳnh Như bắt tao đọc cả mớ tài liệu.

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Nó bảo gì mày làm nấy à?

- Ờ – Con nhà Hải quán vẫn vô tâm.

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long hớn hờ thắt nút thông lọng quanh con mồi ngây thơ.

- Thế mày hết vui đầu vào môn công nghệ đến ẽ cổ học môn lịch sử là vì mày thích nó?

- Ờ. – Vừa buột miệng xong, Hải quán biết mình hớ, liền rối rít – À ... à ... không ...

Tiểu Long cười hi hi:

- Chối gì nữa! Tao biết mày thích Quỳnh Như mà.

Hải quán chưa kịp giã náy, Tiểu Long đã tiếp luôn:

- Và tao cũng biết Quỳnh Như thích mày.

- Sao mày biết? – Hải quán nôn nao hỏi lại, mặt đực ra, quên bém ý định phản đối ban đầu.

- Tao cố chứng có.

Hải quán hấp tấp chìa tay ra:

- Chứng có gì, đưa tao coi!

- Khoan đã! – Tiểu Long hấp háy mắt – Bây giờ mày phải thành thật trả

lời tao trước.

Nó nhìn thẳng vào khuôn mặt đang thấp thỏm của Hải quán, tặc lưỡi:

- Mày thích Quỳnh Như thì rõ rồi. Nhưng mày có nghĩ là nó thích mày không?

Tiểu Long chò Hải quán lắc đầu để lát nữa chế nhạo Quý ròm chơi. Nào ngò Hải quán gật đầu:

- Dĩ nhiên là có.

- Có à. – Tiểu Long chớp mắt – Sao mày biết?

- Chính miệng Quỳnh Như nói mà. – Hải quán khoe, mặc dù nó không tự tin lắm sau khi cùng Quỳnh Như từ nhà thầy Huấn trở về, nhưng nhớ đến câu nói của Tiểu Long vừa rồi “Thế mày hết vui đầu vào môn công nghệ đến ề cổ môn lịch sử là vì mày thích nó?”, Hải quán cảm thấy tự ái quá. Nó muốn chứng tỏ cho thẳng mập biết sở dĩ nó thích Quỳnh Như bởi vì con nhỏ này ... thích nó trước.

Quả nhiên Tiểu Long không kèm được tò mò:

- Quỳnh Như nói sao?

Hải quán hết mặt lên trời:

- Nó bảo nó rủ tao học chung bởi vì nó ... thích tao!

- Nó có nói vậy thật à?

Giọng điệu nghi ngờ của Tiểu Long làm Hải quán điên tiết:

- Tao nói láo tao làm con mày!

Hải quán đúng là chúa thề ầu. Đúng là Quỳnh Như có nói, nhưng con nhỏ này chỉ nói nó “đang thích một người”, chứ không hề nói người đó là Hải quán. Nhưng Hải quán tin chắc như đinh đóng cột “người đó” là mình chứ còn ai vô đây! Nếu nó biết người đó và nó chẳng có bà con gì với nhau chắc nó không dám tuyên bố vung vít như vậy.

Tiểu Long đâu có biết chuyện lắt léo đó. Sự hùng hồn của Hải quán khiến nó bất giác ngó người ra. Trong một phút, nó nghĩ hay là chữ H trong bản tự bạch của Quỳnh Như là chỉ Hải quán thật.

- Ờ, nếu Quỳnh Như có nói với mày như vậy thì những gì tao đọc thấy là đúng là sự thật.

- Tiểu Long hạ giọng.

- Mày nói gì vậy? – Hải quán ngạc nhiên, rồi sực nhớ lời hứa vừa rồi của bạn, nó lại chìa tay ra – Tao trả lời rồi, mày đưa chứng có ray!

- Tao không đem theo đây, nhưng tao đã đọc qua rồi! – Tiểu Long đập tay lên vai bạn, toét miệng cười – Đó là bản tự bạch của Quỳnh Như, trong đó nó bảo chữ cái mà nó thích nhất là chữ H.

- Nó có viết vậy à? – Hải quán sững đến lặng người, có cảm giác tay chân mình bỗng đột ngột tê đi.

- Ờ.

Phải vất vả lắm Hải quán mới kèm được một tiếng reo. Nhưng nó không tin nó có thể giấu niềm hân hoan lâu hơn được. Cho nên Tiểu Long vừa gật đầu xác nhận, nó đã buông gọn hai tiếng “chào nhé” rồi co giò chạy mất.

Tiểu Long ngó theo, không hiểu thằng này chạy tuốt ra sau hè làm chi. Nó đâu có biết bất cứ đứa con trai nào trong trường hợp đó cũng làm như Hải quán. Tức là kiếm một chỗ nào không ai nhìn thấy để mặc sức reo hò và nhảy cẫng lên như một thằng điên.

Không chỉ Tiểu Long, ngay cả con nhóc Quỳnh Dao cũng khiến Hải quán lơ lửng trên mây suốt mấy ngày liền.

Hôm đầu tiên Hải quán quay lại nhà Quỳnh Như, Quỳnh Dao đã reo ầm:

- À, anh Hải. Lâu nay anh đi đâu vậy, sao không đến học chung với chị Quỳnh Như nữa?

Hải quán dè dặt liếc con nhóc, xem thử nó vờ vịt hay là nó không biết chuyện mình bị Quỳnh Như “đuổi học” thật, miệng ậm ừ:

- Ờ ... ờ ...

- “Ờ, ờ” là sao? – Quỳnh Dao nheo mắt, láu lỉnh – Anh nói tiếng Việt đi.

Anh nói tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, em không hiểu.

Cái con quỷ con này! Hải quần rửa thầm trong bụng cố nặn ra một nụ cười méo xẹo:

- Lâu nay ấy hả? Ờ ... ờ ...

Chợt nhận ra mình lại vừa lắp bắp “tiếng Thổ Nhĩ Kỳ”, Hải quần vội nói nhanh:

- Lâu nay anh bận.

- Bận gì mà bận lâu vậy, anh?

- Ờ, anh bận lắm. – Hải quần cười gượng- Nhưng bữa nay anh hết bận rồi.

Quỳnh Dao giương cặp mắt đen láy:

- Anh tới học chung với chị Quỳnh Như, em vui lắm!

Nó chép miệng nói thêm:

- Vui như hồi thầy Quý tới dạy kèm em vậy.

- Thầy Quý nào vậy? – Hải quần tò mò hỏi, bụng nghĩ ông thầy nào xui xẻo vậy ta!

Quỳnh Dao vui vẻ:

- Thầy Quý học chung với anh và chị Quỳnh Như đó.

Hải quần phải nghĩ ngợi mất một lúc mới biết thầy Quý mà con nhóc đang nhắc tới là ai:

- À, Quý ròm!

Hải quần nhìn sững con nhóc:

- Sao em lại gọi anh Quý là thầy?

- Thầy Quý dạy em thì em gọi là thầy chứ sao! “Tôn sư trọng đạo” mà, anh.

Biết không nói lại cái miệng của con nhóc này, Hải quần lảng sang

chuyện khác:

- Lâu nay em khoẻ không?

- Em lúc nào cũng khoẻ. – Quỳnh Dao sốt sắng – Mai mốt cần mua hạt giống hay lượm đất khô, anh và chị Quỳnh Như khỏi cần đi, để em đi giùm cho.

- Cảm ơn em. Nhưng lần này anh tới đây không phải để học môn công nghệ. Anh học môn lịch sử.

- À, em hiểu rồi!

Thấy con nhóc reo lên một cách bất thường. Hải quần đâm chột dạ:

- Em hiểu gì?

- Sở dĩ anh không học môn công nghệ nữa mà chuyển qua học môn lịch sử là vì anh thù thằng Bích phải không?

- Thằng Bích nào?

- Thằng Phan Ngọc Bích học chung lớp với em đó.

Thoạt đầu mặt Hải quần đực ra như ngỗng ỉa. Mãi một lúc nó mới nhớ ra Phan Ngọc Bích là ai và khi nhớ ra rồi thì nó nghe mồ hôi tươm đầy chân tóc, mặt dài ra như quả dưa leo.

Dù tức Quỳnh Dao không để đâu cho hết, Hải quần vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra muốn đối phó với mồm mép của con nhóc này, cách hay nhất là xuống nước chịu thua:

- Thôi mà, em.

Nhưng Quỳnh Dao chỉ trêu Hải quần ngày đầu tiên thôi (con nhỏ này không trêu ai chắc nó ăn cơm không ngon!). Những ngày sau, nó làm Hải quần mát lòng mát dạ quá xá.

- Em nói anh nghe nè. – Nó lại gần Hải quần, thủ thủ – Từ trước đến nay, ngoài anh ra chị Quỳnh Như không rủ ai về nhà học chung hết á.

Hải quần nín thở:

- Thiệt hờ em?

- Thiệt mà. Em nói láo ra đường ...

- Thôi, khỏi cần thề! Sao em hay thề quá vậy!

Hải quần nhăn mặt trách, rồi thò tay vào túi, nó moi ra một bịch chocolate M&M dúm vào tay con nhóc:

- Anh cho em nè.

Thực ra, bịch chocolate đó Hải quần định đem cho Quỳnh Như. Nhưng con nhóc Quỳnh Dao khiến nó cảm động quá, nó không thể không chia ra món quà gì để “đền ơn”.

Quỳnh Dao hí hửng cầm bịch chocolate, tặc tặc lưỡi:

- Sao bữa nay anh tốt với em quá vậy? Xưa nay anh có cho em món gì đâu!

Câu hỏi ngặt nghèo của Quỳnh Dao làm Hải quần chẳng biết làm sao đáp trả. Nó cứ “ặc, ặc” trong cổ họng nghe giống như tiếng chuột bị mắc bẫy. Nhưng nó chẳng giận Quỳnh Dao, nó biết con nhỏ này là chua hởi khó. Nhưng Quỳnh Dao chỉ nghịch ngợm hồn nhiên theo kiểu trẻ con thế thôi, chứ chẳng có ác ý gì.

Tác giả truyện này cũng xác nhận Quỳnh Dao là một cô bé hồn nhiên. Nhưng hồn nhiên không có nghĩa là khù khờ. Ngược lại, Quỳnh Dao là cô bé rất lanh lợi. Nó làm bộ thắc mắc cho con nhà Hải quần bối rối chơi. một đứa sáng dạ như nó dĩ nhiên biết thừa tại sao Hải quần đột nhiên moi bịch chocolate ra tặng nó.

Cho nên ngày hôm sau nhân lúc Quỳnh Như chạy ra phố mua đồ, nó đưa tay khều Hải quần:

- Anh biết chuyện này chưa?

- Chuyện gì?

- Chị Quỳnh Như ấy mà!

Hải quần nghe bụng giật thót một cái:

- Chị Quỳnh Như sao?

Quỳnh Dao chồm chồm:

- Chị Quỳnh Như khen anh thông minh.

- Anh mà thông minh?

Hải quần đưa tay xoa trán, hoang mang hỏi lại. Nó nghĩ nếu Quỳnh Như chê nó “học dốt” như lần trước nó sẽ cảm thấy đáng tin hơn.

- Ờ, chị Quỳnh Như bảo nếu nhìn vào điểm học tập ở lớp thì chẳng ai tin anh thông minh.

Hải quần thành khẩn:

- Ờ, không tin là đúng!

Nó thở dài:

- Anh còn không tin anh nữa

mà.

Quỳnh Dao lấy vẻ nghiêm trang:

- Chị Quỳnh Như bảo đó là do anh mê chơi nên không cố gắng. Nếu anh siêng năng như lúc học môn công nghệ hay môn lịch sử thì với trí thông minh của mình, anh sẽ trở thành học sinh xuất sắc ngay tập lự.

Bộ tịch Quỳnh Dao khi thốt ra những lời đó trông giống như thầy hiệu trưởng đang nghiêm khắc nhận xét một đứa học trò hư, mặc dù nó chỉ đang lạc lại những lời của chị nó. Nhưng Hải quần chẳng quan tâm đến vẻ mặt của con nhóc bằng ý nghĩa trong câu nói của nó.

Con nhóc nói tới đâu, đầu óc Hải quần sáng ra tới đó. Lúc đầu nó không tin. Nó tưởng con quỷ con bịa chuyện để làm cho mình vui lòng mà ... tặng kẹo cho nó như bữa trước. Nhưng lý lẽ trong câu nói xác đáng đến mức Hải quần phải gật gù: Ờ nhỉ, nếu mình là đứa đầu óc chậm chạp làm sao mình có thể học tốt môn công nghệ và môn sử được! Chẳng qua mình không chịu tập trung vô bài vở!

Trong một phút, Hải quần rưng rưng hiểu ra đó chính là lời khen của Quỳnh Như. Quỳnh Dao dù tinh quái đến mấy cũng không thể biết được chuyện học hành của Hải quần trên lớp. Ôi, hoá ra Quỳnh Như

quan tâm đến mình từng li từng tí! Nó thích mình đến mức sẵn sàng là người đầu tiên cũng là người duy nhất, phát hiện ra sự thông minh nơi một đứa dốt đặc. Tình cảm nó dành cho mình lớn đến mức nó cứ bô bô ca ngợi mình trước mặt em gái nó, chẳng hề mắc cỡ tí ti! Ôi, vậy mà có lúc mình nghi ngờ nó, ngu ời là ngu!

Hải quần sung sướng chửi mình ngu. Hải quần sung sướng nhận ra mình là người sung sướng nhất thế giới. Nó chỉ bớt sung sướng một chút khi đưa đôi mắt biết ơn nhìn Quỳnh Dao, chưa kịp thốt vài lời cảm động, đã méo xệch miệng khi thấy cặp mắt con quý đang nhìn lom lom vô túi áo mình.

Hải quần thở hắt một cái và thò tay vô túi áo lôi ra hộp chewingum:

- Tặng em nè.

N

CHƯƠNG 10

Bây giờ thì Quỳnh Như rủ đi đâu Hải quán cũng xăng xái đi theo.

Dĩ nhiên Quỳnh Như chỉ đi tới một nơi thôi: nhà thầy Huấn.

Bây giờ thì hai đứa nó đã thân với thầy lắm rồi.

Tụi nó còn được mẹ thầy đãi ăn chè, ăn bánh nữa.

Thầy Huấn tất nhiên rất cưng hai đứa học trò của mình. Cũng đúng thôi, Quỳnh Như và Hải quán luôn luôn đạt điểm cao nhất về môn lịch sử của thầy mà.

Có lần thầy hứng chí nói:

- Hai em sẽ là truyền nhân của thầy.

- Truyền nhân là sao hở thầy? – Hải quán giương mắt ếch.

- Truyền nhân là người nối gót, là người kế thừa. Nếu say mê môn sử, sau này hai em sẽ thành nhà sử học. Nếu đi dạy học, hai em sẽ là những giáo viên xuất sắc về môn lịch sử.

Hải quán chẳng khoái làm giáo viên dạy sử tẹo nào. Làm nhà sử học thì nó hơi thích thú. Nghĩa là chỉ thích một chút thôi. Lúc này nó vẫn thích nhất được làm “anh của Quỳnh Dao”. Nó ngồi nghe thầy Huấn nói, mắt mở to nhưng tai nghe tiếng được tiếng mất.

Chỉ đến khi thầy chuyển qua rầy Quỳnh Như thì nó mới tập trung lắng nghe

- Quỳnh Như này! Thầy cho em số điện thoại là để khi nào có thắc mắc về môn lịch sử thì em hỏi thầy ...

- Dạ, em biết lỗi rồi ạ. – Quỳnh Như không để thầy nói hết, vội vàng nhận lỗi.

Thầy Huấn mỉm cười:

- Lỗi gì mà biết?

- Dạ, biết chứ ạ. Hôm trước mẹ em đi họp phụ huynh có gặp thầy. Thầy có méc với mẹ em mà. Thầy bảo em gọi điện cho thầy nhiều quá, lại nói toàn chuyện vu vơ, làm mất thì giờ cả em lẫn thầy, đúng không ạ?

- Ờ, ờ đúng. – Thầy Huấn gật đầu, cố nên cười khi nghe cô học trò dùng chữ “méc” để nói về thầy – Thầy muốn em dành thời gian vào chuyện bài vở. Em gọi điện thoại suốt như thế, thời gian đâu mà học bài, làm bài hả em?

- Dạ, mẹ em cũng la em rồi ạ. Nhưng mai mốt em vẫn gọi điện thoại cho thầy được chứ ạ?

Thấy thầy Huấn nhìn mình chăm chăm, Quỳnh Như lật đật nói thêm:

- Nhưng em chỉ gọi in ít thôi ạ.

Thầy Huấn thở phào:

- Gọi in ít thì được.

Hải quần chẳng biết nhờ bạn nó gọi điện thoại cho thầy để nói chuyện gì. Đạo này nó cũng đâm ra khoái học môn sử. Trước đây, nó học vì Quỳnh Như. Nhưng bây giờ thì nó khoái thật. Dù vậy, nó chẳng thấy mình có như cầu gọi điện thoại cho thầy Huấn. Gọi nhiều đến mức thầy phải méc với ba mẹ thì đúng là quá đáng.

Hải quần ầm ức quá, mặc dù nó không biết vì sao mình ầm ức.

Nó nín nhịn được ba ngày. Tới ngày thứ tư, nó không thể tiếp tục tự dằn miệng mình lại:

- Mấy hôm nay bạn có gọi cho thầy Huấn nữa không?

- Có. Ngày nào mà mình chẳng gọi.

Hải quần hừ mũi:

- Bạn gọi làm gì vậy? Thầy đã không thích rồi mà.

- Nhưng mình thích. – Quỳnh Như đáp tỉnh bơ.

Hải quần có cảm giác một quả chanh vừa rơi vào cổ họng nó. Nó ghen

giọng mất một lúc mới mở miệng được:

- Bạn nói với thầy những chuyện gì vậy?
- Mình hỏi thầy đủ thứ.
- Đủ thứ là những chuyện gì?
- Chuyện gì cũng hỏi.

Cái kiểu trả lời của Quỳnh Như giống như đâm vào miệng người nghe.

Hải quần thần mặt một hồi, rồi khẽ hỏi:

- Thế bạn hỏi chuyện gì thầy cũng trả lời à?
- Ờ, chuyện gì thầy cũng trả lời.

Đang nói, Quỳnh Như bỗng “a” lên:

- Chỉ có một chuyện, thầy cố tình lờ đi.
- Chuyện gì vậy?
- Đó là khi mình hỏi “Chùng nào thầy lấy vợ hả thầy?”
- Thế thầy không bảo là khi nào à?
- Không. Thầy chỉ cười.

Trong khi Hải quần đang hoang mang không hiểu nhỏ bạn mình hỏi chuyện đó để làm gì, Quỳnh Như bỗng bật cười khúc khích:

- Nhưng thầy đâu có giấu mình được. Có lần mình gọi tới, thầy không có ở nhà, mẹ thầy nhắc máy. Thế là mọi chuyện lộ hết.
- Là sao? – Hải quần thở gấp – Mẹ thầy bảo thầy sắp lấy vợ à?
- Ờ. Tháng sau thầy cưới vợ.

Tự dưng Hải quần thấy lòng mình nhẹ bỗng, chẳng rõ vì sao. Mặt nó tươi lên:

- Vợ thầy là ai vậy?
- Mình đâu có biết. Nhưng mình sẽ điều tra.

Chẳng biết Quỳnh Như điều tra bằng cách nào mà hai ngày sau, nó kéo áo Hải quần:

- Bạn đi với mình đi!
- Đi đâu? Tới nhà thầy Huấn hả?
- Không. Bí mật.

Hải quần hiểu kỳ đập xe theo Quỳnh Như, không hiểu nhỏ bạn định dẫn mình đi đâu. Nó biết nếu nó gặng hỏi, Quỳnh Như cũng không nói nên cứ lầm lũi đập.

Đi khoảng nửa tiếng đồng hồ, ngoặt qua không biết bao nhiêu ngã phố, Quỳnh Như dừng xe trước nhà bưu điện thành phố.

Hải quần thắc mắc, khi hai đứa loay hoay gửi xe:

- Bạn gửi thư à?
- Không.

Quỳnh Như mỉm cười, rồi nhanh nhẹn băng qua khoảng sân lát sỏi.

Khi vào bên trong, nó chậm bước lại và đi rảo qua các quầy dịch vụ nằm san sát nhau dọc tường trong toà nhà rộng mênh mông. Hải quần tò tò phía sau, vẫn chưa hiểu nhỏ bạn mình định làm gì.

Cho đến khi Quỳnh Như dừng bước ở ô cửa kính của quầy chuyển phát nhanh, nhìn lom lom vào bên trong rồi quay sang kề tai Hải quần nói nhỏ:

- Vợ sắp cưới của thầy đó.

Hải quần mới biết ý định của Quỳnh Như khi rủ mình đi theo.

- Là ai đâu? – Hải quần liếc mắt vào bên trong, tò mò hỏi.

Quỳnh Như thì thào:

- Cô gái ngồi bên trái, đeo băng tên là Ngọc Minh đó.

Hải quần trở mắt quan sát, bây giờ thì nó đã nhìn rõ vợ sắp cưới của thầy Huấn. Đó là một cô gái xinh xắn, tóc ngắn, mắt một mí. Cô đang

vui vẻ giải quyết yêu cầu của khác, nụ cười thường trực trên môi. Hải quán chưa thấy người nào có nụ cười tươi tắn, rạng rỡ như vậy.

- Cô đẹp quá há?

Hải quán nghe tiếng Quỳnh Như vo ve bên tai. Nó cũng vo ve lại:

- Ờ, cô đẹp ghê!

Hai đứa đang thì thầm, bỗng giật nảy khi nghe tiếng cô Ngọc Minh từ sau ô cửa kính ôn tồn vọng ra:

- Các em có cần gì không, các em?

Quỳnh Như quay phắt lại, lúng túng khi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của vợ sắp cưới của thầy nó. Nó ao ước giá như nó có thể nói “Dạ, tụi em đứng đây chỉ để ngắm cô thôi ạ”. Nhưng ý nghĩa đó, khi thốt ra miệng lại thành:

- Dạ, không có gì, thưa chị.

Cô Ngọc Minh không hỏi thêm, Nhưng Quỳnh Như thấy rõ là cô đang cười với nó.

Nó ngượng ngập kéo tay Hải quán:

- Tụi mình về thôi.

Buổi sáng đầy ngạc nhiên của con nhà Hải quán chưa kết thúc ở đó.

Tối chỗ chia tay ai về nhà nấy, tự nhiên Quỳnh Như nói:

- Hôm nào tụi mình đến nhà cô chơi.

- Đến nhà cô? – Hải quán suýt chút nữa đã bắn cả người lẫn xe lên không – Tụi mình đâu có biết nhà cô?

Quỳnh Như nhún vai:

- Đã biết chỗ làm của cô tìm ra nhà cô đâu có khó.

- Nhưng tụi mình đến nhà cô làm gì? – Hải quán vẫn tròn lên mặt vẻ ngơ ngác, bắt đầu nghĩ nhỏ bạn mình có vẻ điên điên.

- Đến chơi chứ làm gì!

Quỳnh Như đáp như thế đó là chuyện đương nhiên, cả thế giới đều biết chỉ có Hải quân vì quá ngốc nghếch nên không biết thôi.

Đã thế, trước khi dẫn bàn đạp queo sang ngã khác, nó còn buông một câu nhẹ tênh:

- Bạn không đi thì mình đi một mình!

Tất nhiên câu đó chỉ nhẹ tênh với Quỳnh Như.

Với Hải quân, câu đó nặng chình chịch. Nặng ời là nặng!

Tin thầy Huấn sắp cưới vợ chẳng mấy chốc lan truyền cả lớp 10A9.

Hải quân là đứa đầu tiên phao tin này. Biết một bí mật trọng đại như thế mà không “xì” ra thì nó ngứa ngáy quá.

Cho nên nó mới cụng đầu nó vào đầu Quới Lương:

- Tao nói mày nghe chuyện này, mày không được nói với bất cứ ai nha!

Dĩ nhiên là con nhà Quới Lương gật đầu lia lịa và sau khi nghe được tin hấp dẫn từ miệng Hải quân, nó lập tức kề miệng nó và tai thằng Lâm:

- Tao nói mày nghe chuyện này, mày không được nói với bất cứ ai nha!

Thằng Lâm nhanh chóng đồng ý và sau đó nó rù rì với Thủy Tiên:

- Tôi nói bạn nghe chuyện này, bạn không được nói với bất cứ ai nha!

Quới Lương và thằng Lâm là con trai mà còn ngứa miệng đến thế, huống hồ gì bọn con gái. Cho nên chúng ta không nên lên án nhỏ Thủy Tiên nếu sau khi nó hứa sẽ không nói với ai về bí mật thằng Lâm vừa tiết lộ thì ngay tức khắc mấy đứa trong tổ 3 của nó như tụi thằng Bá, thằng Mười, Đặng Đạo và đám con gái Vành Khuyên, Xuyên Chi đều biết tòng tòng tong.

Thực ra, mấy đứa trong tổ 3 có biết cũng chỉ xì xào bàn tán thôi. Thằng Lâm mồm mép – thủ lĩnh của băng “tứ quậy” – mới làm cả lớp náo động.

Thầy Huấn vừa bước vô, chưa kịp đặt cặp xuống bàn, nó đã bô bô, nhanh đến mức thằng Quới Lương không kịp giật tay nó:

- Thầy ơi, nghe đồn là thầy sắp cưới vợ hả thầy?

Thầy Huấn có lẽ không chờ đợi một câu hỏi như thế. Mặt thầy ngẩn ra:

- Ơ ... ơ ... ai nói với em thế?

Thằng Lâm toét miệng cười:

- Cả thành phố đều đồn ầm lên, thầy ơi!

Thằng Lâm đúng là lếu láo. Nhưng thầy Huấn không rầy nó. Trong khi mấy đứa ngồi bên dưới cười hí hí trước sự pha trò của Lâm, thầy cất giọng vui vẻ sau khi đã ngồi xuống ghế:

- Làm gì có chuyện đồn ầm.

Thằng Lâm vẫn dai như đĩa:

- Chuyện đồn ầm không có nhưng chuyện thầy sắp cưới vợ thì có phải không thầy?

Thầy Huấn mỉm cười:

- Ờ ... ờ, có.

Tức thì cả lớp nhao nhao:

- Thầy cưới vợ thiệt hả, thầy?

- Chừng nào tổ chức đám cưới, thầy?

- Cô dâu đẹp không, thầy?

- Cô làm nghề gì, thầy?

- Hôm nào thầy dẫn cô vô lớp cho tụi em biết mặt nha, thầy?

Trên cái nền âm thanh náo nhiệt đó, nhỏ Hạnh vẫn nghe được giọng nói thì thầm của Quý ròm bên tai:

- Chết rồi, Hạnh.

- Gì mà chết?

Quý ròm lo lắng:

- Kiểu này chắc nhỏ Quỳnh Như xếp bút lớp môn Sử cho coi!
- Chắc không có đâu! – Nhỏ Hạnh trấn an, nhưng Quý ròm nhận ra ngay vẻ thiếu tự tin trong lời khẳng định của nhỏ bạn.

Đã thế, Tiểu Long còn hùa vô:

- Tao sợ con nhỏ Quỳnh Như còn làm gì bá láp nữa đó chứ. Cõi lòng tan nát mà!

- Long đừng nói bậy! – Nhỏ Hạnh trừng mắt.

- Tiểu Long nói đúng chứ bậy gì! – Quý ròm bênh thẳng mặt – Muốn biết Tiểu Long có nói bậy hay không, Hạnh vô blog của Quỳnh Như xem thử nó viết gì!

Bị Quý ròm hù dọa, nhỏ Hạnh đâm chột dạ. Nó đánh mắt sang chỗ Quỳnh Như ngồi, hơi yên tâm khi thấy nhỏ bạn ôm mặt cười khúc khích trước cảnh thầy Huấn đang bối rối trước sự tấn công dồn dập của học trò. Có thật là Quỳnh Như không bị tác động gì trước tin thầy Huấn sắp lấy vợ? Hay là nó chỉ làm bộ thế thôi? Ủa, mà nó đang cười hay đang khóc vậy ta? Nhỏ Hạnh nhớ đến câu tự bạch của Quỳnh Như “Trước đây thích chữ K, bây giờ đang thích chữ H”, lòng bất giác dậy lên mối băn khoăn.

Chính vì vậy mà khi tan học, nó lại gần Hải quán, cảm thấy đợi đến lúc về nhà mở máy vô blog của Quỳnh Như thì lâu quá, mà chưa chắc con nhỏ này đã chịu bộc lộ “nỗi đau” thầm kín của mình trong blog:

- Hải ơi!

- Gì thế, Hạnh? – Hải quán ngạc nhiên khi nghe lớp phó học tập gọi mình.

Nhỏ Hạnh lại gần, nhập đề theo kiểu vòng vo:

- Đạo này bạn có còn học chung với Quỳnh Như không vậy?

- Còn.

- Chiều nào cũng học à?

- Không. Mỗi tuần ba buổi thôi.

- Thế học xong hai bạn làm gì?
- Làm gì là làm gì? – Hải quần hỏi lại, giọng cảnh giác.
- À, ý mình muốn hỏi là sau đó hai bạn có ra phố chơi không đó mà.

Hải quần nhú mày:

- Ờ ... ờ ... đi ra phố thì có.

Hải quần ngập ngừng đáp, rồi sợ nhỏ Hạnh suy diễn lung tung, nó lật đật nói thêm:

- Nhưng tui này chỉ đi đến nhà thầy Huấn thăm thầy thôi.

Nhỏ Hạnh cố nén một tiếng “a”. Nó chép miệng hỏi tiếp, cố giữ vẻ mặt tỉnh rụi, ra cái điều học trò đi thăm thầy là chuyện xưa như trái đất, học trò nào mà chẳng làm vậy, ta đây chẳng ngạc nhiên gì hết:

- Lúc nào hai bạn cũng đi chung à?
- Ờ. À không, gần đây thì Quỳnh Như đi một mình.
- Sao thế?

Hải quần nhún vai đáp:

- Chả sao hết.

Thấy nhỏ Hạnh nhìn mình vẻ ngờ vực, nó nhột nhạt quá liền buột miệng điều nó không định nói:

- Gần đây Quỳnh Như hay đến chơi nhà vợ sắp cưới của thầy Huấn nên tôi không đi theo. Lạ hoắc lạ hươ ai lại xông vô nhà người ta! Kỳ lắm!

Tai nhỏ Hạnh như kêu o o trước tiết lộ của Hải quần. Chết rồi! Con nhỏ này nó mò tới nhà vợ sắp cưới của thầy Huấn làm chi vậy trời? Hồng lẽ Tiểu Long nghĩ đúng?

- Nhà cô ở đâu, bạn biết không? – Nhỏ Hạnh nôm nớp hỏi.
- Làm sao tôi biết được!
- Quỳnh Như không nói cho bạn biết à?

- Không.

Nhỏ Hạnh tính hỏi nữa nhưng Hải quân đã nhăn nhó:

- Trễ rồi! Tôi về đây!

Hải quân là thành viên trong băng “tứ quậ”, có bao giờ quan tâm đến chuyện về sớm hay về trễ. Chẳng quaa bữa nay thấy nhỏ Hạnh giọng “điều tra”, nó chột dạ bèn lấy cớ trễ giờ để chuồn lẹ đó thôi.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh “phục kích” chỗ ngã ba rẽ vào nhà Quỳnh Như đến ngày thứ ba thì bắt gặp con nhỏ này chạy xe ra.

Chiều nay Quỳnh Như mặc áo tím than, tóc thắt thành hai cái bím, đã thế còn buộc nơ vàng – ngồi trên chiếc xe đạp mini trông nó nhí nhảnh tợn.

- Nó đi đâu thế nhỉ? Chắc gì nó tới nhà vợ sắp cưới của thầy Huấn? – Quý ròm tặc lưỡi nghi ngờ, khi cùng thằng mập và nhỏ Hạnh bí mật bám theo “đối phương”.

Tiểu Long khịt mũi:

- Ờ, chắc gì nó biết nhà của cô.

Quý ròm tiếp:

- Nếu nó biết, chắc gì chiều nay nó đã tới đó.

Xưa nay, Tiểu Long thốt ra câu gì cũng bị Quý ròm bắt bẻ, thậm chí còn bị mắng là “đồ ngốc tử”. Bây giờ được thằng ròm hứa theo, Tiểu Long sượng quá. Thế là nó đâm phòn chí:

- Nếu nó tới chắc gì nó đã không làm bậy.

- Long có im đi không! – Nhỏ Hạnh nạt – Chỉ có Long nói bậy thì có!

Nhỏ Hạnh hừ giọng:

- Nhiệm vụ của mình là theo dõi xem Quỳnh Như có đến nhà cô hay không, chứ Hạnh đâu có khăng định 100% là chiều nay Quỳnh Như sẽ đến nhà cô.

Và cũng như các nhân vật nữ chính trong phim Hàn, nó khờ ời là khờ.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đi theo nó cả buổi mà nó chẳng hề ngoái đầu ra phía sau lấy một lần.

Quỳnh Như dắt đi loanh quanh một hồi, Quý ròm giật mình nhận ra tụi nó đang ở bên hông trường đua ngựa Phú Thọ. Nó đi đâu mà chạy tuốt đến quận 11 vậy nè? Như để trả lời thắc mắc trong đầu Quý ròm, Quỳnh Như từ từ chạy chậm lại và dừng xe trước một quán cà phê trên đường Lê Đại Hành.

Tiểu Long la khẽ:

- Trời, nó đi uống cà phê?

Nhỏ Hạnh nhú mày:

- Uống cà phê sao Quỳnh Như phải đi xa vậy? Chẳng lẽ cà phê ở đây có gì đặc biệt?

Quý ròm chép miệng:

- Hay là nó có hẹn với ai ở đây?

Ba đứa cùng mở miệng, chỉ để hỏi và hỏi, chẳng đứa nào trả lời.

Câu trả lời chỉ xuất hiện sau đó một phút: khi Quỳnh Như vừa bật chống xe, từ bên trong một cô gái xinh xắn hơn hờ chạy ra đón nó. Lại lòng là cô gái này cũng mặc áo màu tím than. Hai cô gái nói cười tíu tít vừa kéo nhau vào bên trong trước những cặp mắt ngạc nhiên của bọn Quý ròm.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Vậy là bữa nay công cốc rồi. Quỳnh Như đâu có đến nhà cô!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Nếu Hạnh đoán không lầm, cô gái khi nãy là vợ sắp cưới của thầy Huấn đó.

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long xanh mặt:

- Hai người bọn họ hẹn gặp nhau ở quán cà phê để “giải quyết” chuyện riêng tư sao?

- Long lại nói bậy nữa rồi! – Nhỏ Hạnh nhăn nhó cắt ngang – Long không thấy hai người riu rít thân mật với nhau ư?

Nhỏ Hạnh đoán đúng đến chín mươi chín phần trăm. Chỉ một phần trăm nó không nghĩ tới: quán cà phê đó cũng là nhà cô Ngọc Minh. Mỗi ngày đi làm về, cô vẫn thường bán cà phê phụ mẹ.

Lần đầu tiên đến chỗ này Quỳnh Như cũng bé cái nhăm. Hôm đó, nó bí mật bám theo cô Ngọc Minh từ bưu điện về tận đây, y như cảnh bọn Quý ròm vừa bám theo nó. Chỉ khác là hôm đó nó vất vả hơn các bạn nó nhiều, vì cô Ngọc Minh cưỡi xe gắn máy. Nó chạy xe đập đuôi theo cô, dọc đường mồ hôi đầm áo, miệng hỏn hển như vận động viên marathon đang băng về đích. Nếu hôm đó cô chạy nhanh, nó đã lạc đường rồi.

Nó chỉ thở phào khi cô dừng xe tấp vô quán cà phê.

Cô dựng xe, nó cũng dựng xe. Cô đẩy cửa kính, nó cũng đẩy cửa kính. Nhưng khi cô đi tuốt ra phía sau thì nó không dám đi theo, kéo ghế ngồi đợi.

Một lát cô đi ra, đã không còn chiếc áo đồng phục trên người. Thay vào đó là chiếc áo tím màu than – là màu nó đặc biệt yêu thích. Ở nhà, nó có tới hai chiếc áo y như vậy. Nó trố mắt nhìn cô, ngơ ngác: Cô đi làm thêm ở quán cà phê này?

Đang thắc mắc, nó bỗng giật mình khi cô tiến tới trước mặt nó:

- Em uống gì hờ em gái?

- Dạ ... dạ ... chị cho em một ly mãng cầu ...

Thấy cô Ngọc Minh nhìn mình chằm chằm, nó bối rối lặp lại:

- Dạ, em uống nước mãng cầu ạ ...

- Em ... – Cô Ngọc Minh vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nó – Hình như chị gặp em ở đâu rồi?

Nó chưa kịp đáp, cô đã reo lên:

- À, phải rồi. Hôm trước chị gặp em ở bưu điện. Hôm đó em đi với một bạn nữa, đúng không?

- Dạ, đúng rồi ạ.

Vẻ mặt rạng rỡ của cô Ngọc Minh khi nhận ra nó khiến Quỳnh Như cảm thấy tự tin hơn. Sự liến thoắng nhanh chóng trở lại trên môi nó. Cho nên khi cô nhoẻn miệng cười:

- Đúng là trái đất tròn phải không em? Chị không ngờ ...

Nó láu lỉnh nói ngay:

- Thưa, không phải tại trái đất tròn đâu ạ.

- Em nói vậy là sao? – Cô Ngọc Minh tròn xoe mắt.

- Dạ, bữa nay chị gặp em là do em đi theo chị từ bưu điện về đây đấy ạ.

- Em đi theo chị từ bưu điện về đây? – Lần này cô Ngọc Minh tròn cả mắt lẫn miệng, lúc đó nếu có một con khỉ chui ra từ dưới gầm bàn, cô cũng không thể ngạc nhiên hơn – Ơ ... ơ ... để làm gì vậy em?

- Để cho biết nhà ạ.

Cô Ngọc Minh càng lúc càng giống như người bị mắc kẹt giữa mớ bong bóng. Cô lâm bầm:

- Để biết nhà?

Không muốn kéo dài sự hoang mang của cô hơn nữa, Quỳnh Như toét miệng cười:

- Em là học trò thầy Huấn ạ. Nghe nói thầy sắp lấy vợ nên em tò mò.

- Trời đất! – Cô Ngọc Minh thở hắt ra – Em đúng là một con khỉ con! Vậy ra hôm trước em đến bưu điện là để biết mặt chị phải không?

- Dạ.

Lần này thì cô thấy con nhóc trước mặt giống như một con khỉ con thật – một con khỉ con tinh quái.

- Con khỉ con có một sở thích rất giống chị. – Quỳnh Như hào hứng khoe – Nó cũng thích màu tím than lắm.

- Chết rồi. – Cô Ngọc Minh sực nhớ ra – Để chị đi lấy sinh tố măng cầu

cho em.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Quỳnh Như và cô Ngọc Minh đã diễn ra như vậy.

Từ đó cứ hai, ba ngày nó lại đến nhà cô chơi, lần nào nó cũng mặc áo tím than. Nó phụ cô bung cà phê cho khách, lúc quán vắng thì hai chị em lại thủ thủ trò chuyện với nhau, rất chi là tâm đầu ý hợp.

Tụi Quý ròm có tài thánh mới biết chuyện đó.

Đứng bên ngoài nhìn qua cửa kính, thấy nhỏ Quỳnh Như bung cà phê đi hết bàn này đến bàn khác, Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh, giọng rầu rĩ:

- Hạnh đoán sai rồi. Quỳnh Như đến đây là để đi làm thêm.

Tiểu Long gật gù:

- Thằng ròm nói đúng. Hèn gì khi nãy mình thấy cô kia cũng mặc áo tím. Hóa ra đó là đồng phục của tiếp viên.

Nhỏ Hạnh lắc ghi-đông xe:

- Vậy tụi mình vào uống nước ủng hộ Quỳnh Như đi!

Câu chuyện này đến đây kể như là kết thúc. Có không muốn kết thúc cũng không được.

Bởi không ai nói ra thì ai cũng biết Quỳnh Như đã suýt lẫn ra xiu như thế nào khi thấy tụi Quý ròm lục tục bước vào quán.

Không nói thì ai cũng biết tụi Quý ròm đã dựng mắt lên như thế nào khi biết được quán cà phê này chính là nhà của cô Ngọc Minh, vợ sắp cưới của thầy Huấn và con nhỏ Quỳnh Như đang bung bê cà phê kia không phải đến đây để đi làm thêm kiếm tiền.

À, có một chuyện nếu không nói thì không ai biết (cho nên tác giả phải viết thêm đoạn này) là khi năm cô cháu, í quên, năm chị em (tại con nhỏ Quỳnh Như nhất quyết bắt tụi Quý ròm phải kêu cô Ngọc Minh bằng chị cho ... gần gũi) đang ngồi quanh chiếc bàn tròn uống nước và cười nói vui vẻ thì có một cái đầu thò vô.

Chỗ này không nói chắc cũng không ai biết luôn (hoặc là biết ... trật lất):

cái đầu ló vô chỗ cửa kính đó là cái đầu của ... con nhỏ Quỳnh Dao.

Nó thò đầu vô dòm dáo dác, chưa kịp trông thấy Quỳnh Như và đám bạn, Quý ròm đã phát hiện:

- Ê, Quỳnh Dao!

Quỳnh Dao giật mình ngoảnh về phía phát ra tiếng gọi:

- Ơ ... ơ ... em chào thầy Quý ạ. Chào các anh chị ạ.

Quỳnh Như ngạc nhiên:

- Sao em tới đây được?

- Sao không được ạ?

- Em đâu có biết chạy xe đạp.

- Anh Hải chở em đi.

Tiểu Long bật kêu:

- Hải quẩn?

Như để minh họa cho câu nói của con nhóc, lại thêm một cái đầu thứ hai thò vô. Cái đầu này tóc tai xoắn tít.

Quý ròm nheo mắt nhìn Hải quẩn:

- Sao mày biết chỗ này mà tới?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Nếu Quỳnh Như biết bám theo chị Ngọc Minh, tụi mình biết bám theo Quỳnh Như thì Hải quẩn cũng biết bám theo tụi mình chứ!

Quý ròm gầm gừ:

- Mày dám theo dõi bọn tao hả Hải quẩn?

- Tao đâu có cố ý. – Hải quẩn gãi đầu, lúng túng – Hồi chiều tao chở Quỳnh Dao đi mua ... đồ – (chỗ này nó không dám nói thẳng là đi mua bánh kẹo để “trả ơn” cho các “tin tức tình báo” hấp dẫn của con nhóc) – thấy tụi mày ngoài phố, tao định kêu nhưng Quỳnh Dao không cho. Nó

phát hiện tụi mày đang bí mật theo dõi Quỳnh Như nên bảo tao lặng lẽ chạy theo ...

Quỳnh Như quay qua cô Ngọc Minh:

- Đây là em gái em. Còn đây là bạn Hải, cũng là học trò thầy Huấn đấy ạ.

-Ồ. – Cô Ngọc Minh nhìn hai nhân vật mới đến, niềm nở – Lại đây ngồi uống nước đi các em!

Quý ròm chỉ làm bộ làm tịch để hù dọa Hải quần thôi. Vợ sắp cưới của thầy nó đã vui vẻ, không có lý do gì nó không vui vẻ theo.

Nhưng nó vui theo kiểu rất ... Quý ròm: câu bông phèng của nó khiến ai nấy đều phì cười, chỉ riêng Quỳnh Như là cười méo xẹo, tại con nhỏ này đang bán tín bán nghi, không hiểu thằng ròm có chui vô blog của mình xem trộm không mà nói năng trùng hợp đến thế:

- Tên bạn ấy và tên của thầy Huấn cũng đều bắt đầu bằng chữ H đó, chị Ngọc Minh. Đàn ông con trai có tên bắt đầu bằng chữ H sao thấy ai cũng đẹp trai hết chị há?